Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
PAOLO MENGOZZI
prednesené 19. novembra 2015 [1]

Spojené veci C-186/14 P a C-193/14 P

ArcelorMittal Tubular Products Ostrava a.s. a i.
proti
Hubei Xinyegang Steel Co. Ltd
a
Rada Európskej únie
proti

Hubei Xinyegang Steel Co. Ltd

„Odvolanie — Dumping — Nariadenie (ES) č. 384/96 — Článok 3 ods. 5, 7 a 9 — Článok 6 ods. 1 — Dovoz určitých bezšvíkových rúr a rúrok zo železa alebo ocele z Číny — Konečné antidumpingové clo — Určenie hroziacej ujmy — Zohľadnenie údajov po období prešetrovania — Rozsah súdneho preskúmania“

I – Úvod

1. ArcelorMittal Tubular Products Ostrava a.s. a i. (ďalej len „ArcelorMittal a i.“) a Rada Európskej únie sa svojimi odvolaniami domáhajú zrušenia rozsudku Všeobecného súdu Hubei Xinyegang Steel/Rada (T-528/09, EU:T:2014:35, ďalej len „napadnutý rozsudok“), ktorým Všeobecný súd vyhovel návrhu žalobkyne na zrušenie nariadenia Rady (ES) č. 926/2009 z 24. septembra 2009, ktorým sa ukladá konečné antidumpingové clo a s konečnou platnosťou sa vyberá dočasné clo uložené na dovoz určitých bezšvíkových rúr a rúrok zo železa alebo ocele s pôvodom v Čínskej ľudovej republike [2] (ďalej len „sporné nariadenie“).

2. Tieto odvolania, ktoré boli 28. júla 2014 rozhodnutím predsedu Súdneho dvora spojené, poskytujú Súdnemu dvoru možnosť po prvýkrát spresniť význam pojmu „hrozba ujmy“ v zmysle článku 3 nariadenia Rady (ES) č. 384/96 z 22. decembra 1995 o ochrane pred dumpingovými dovozmi z krajín, ktoré nie sú členmi Európskeho spoločenstva [3], zmeneného a doplneného nariadením Rady (ES) č. 2117/2005 z 21. decembra 2005 [4] (ďalej len „základné nariadenie“). Tieto odvolania predkladajú aj otázku rešpektovania hraníc preskúmania súdom prvého stupňa, ktorému musí tento súd podrobiť ekonomické posúdenia vykonané inštitúciami v kontexte opatrení na ochranu pred dumpingom.

1 — Jazyk prednesu: francúzština.
2 — Ú. v. EÚ L 262, s. 19.
3 — Ú. v. ES L 56, 1996, s. 1; Mim. vyd. 11/010, s. 45.
4 — Ú. v. EÚ L 340, s. 17.

II – **Právny rámec**

3. Článok 3 základného nariadenia stanovuje:

„1. Pokiaľ nie je stanovené inak, na účely tohto nariadenia pojem ‚ujma' znamená značnú ujmu spôsobenú výrobnému odvetviu spoločenstva, značnú ujmu hroziacu výrobnému odvetviu spoločenstva alebo značnú prekážku v založení tohto výrobného odvetvia a interpretuje sa v súlade s ustanoveniami tohto článku.

…

5. Vyhodnotenie dopadu dumpingových dovozov na príslušné výrobné odvetvie spoločenstva zahŕňa vyhodnotenie všetkých relevantných hospodárskych faktorov a ukazovateľov, ktoré majú vplyv na stav výrobného odvetvia vrátane skutočnosti, že výrobné odvetvie je ešte stále v procese zotavovania sa z účinkov minulého dumpingu alebo subvencovania, veľkosti skutočného dumpingového rozpätia, skutočného alebo potenciálneho poklesu odbytu, ziskov, výroby, podielu na trhu, produktivity, návratnosti investícií, využitia kapacít; faktorov ovplyvňujúcich ceny v spoločenstve; skutočných a potenciálnych negatívnych vplyvov na peňažný tok, zásoby, zamestnanosť, mzdy, rast, schopnosť navýšenia kapitálu alebo investícií. Tento zoznam nie je vyčerpávajúci, ani nemôžu byť jeden alebo viaceré z týchto faktorov nevyhnutne rozhodujúcim vodidlom.

…

7. Iné známe faktory ako sú dumpingové dovozy, ktoré súčasne spôsobujú ujmu výrobnému odvetviu spoločenstva sa taktiež preskúmajú, aby sa zabezpečilo, že ujmu spôsobenú týmito inými faktormi nemožno pripísať dumpingovým dovozom podľa odseku 6. Medzi faktory, ktoré možno v tomto ohľade zvážiť, patrí objem a ceny dovozu nepredávané za dumpingové ceny, pokles dopytu alebo zmeny modelov spotreby, postupy obmedzujúce obchod a hospodársku súťaž medzi výrobcami spoločenstva a tretej krajiny a rozvoj technológií a exportná výkonnosť a produktivita výrobného odvetvia spoločenstva.

…

9. Určenie hrozby značnej ujmy sa zakladá na skutočnostiach a nielen na tvrdeniach, dohadoch alebo vzdialenej možnosti. Zmena okolností, ktoré vytvoria situáciu, za ktorej by dumping spôsobil ujmu, musí byť jasne predvídateľná a bezprostredne hroziaca.Pri určovaní toho, či ide o existenciu hrozby značnej ujmy, je potrebné zvážiť takéto faktory:

a) významné tempo rastu dumpingových dovozov na trh spoločenstva, ktoré naznačuje pravdepodobnosť podstatne narastajúcich dovozov;

b) dostatočná, voľne disponibilná kapacita vývozcu alebo bezprostredne hroziaci a podstatný nárast takejto kapacity, ktoré naznačujú pravdepodobnosť podstatne narastajúcich dumpingových vývozov do spoločenstva, pričom sa zohľadní dostupnosť ďalších vývozných trhov, ktoré sú schopné absorbovať dodatočné vývozy;

c) či dovoz vstupuje pri cenách, ktoré by vo významnej miere spôsobili zníženie cien alebo by zabránili rastu cien, ku ktorému by inak došlo a ktoré by pravdepodobne zvýšili dopyt po ďalších dovozoch; a

d) zásoby výrobku, ktorý je predmetom prešetrovania.

Ani jeden z vyššie uvedených faktorov nemôže byť sám osebe nevyhnutne rozhodujúcim vodidlom, ale súhrn posudzovaných faktorov musí viesť k záveru, že ďalšie dumpingové vývozy bezprostredne hrozia a že, pokiaľ nie sú prijaté ochranné opatrenia, dôjde k značnej ujme.“

4. V článku 6 ods. 1 základného nariadenia sa uvádza:

„Po začatí konania Komisia v spolupráci s členskými štátmi začne prešetrovanie na úrovni spoločenstva. Toto prešetrovanie sa vzťahuje na dumping aj ujmu, pričom obe tieto skutočnosti sa skúmajú súčasne. Na účely reprezentatívneho zistenia sa stanoví obdobie prešetrovania, ktoré v prípade dumpingu trvá bežne najmenej šesť mesiacov bezprostredne pred začatím konania. Informácie vzťahujúce sa na obdobie, ktoré nasleduje po období prešetrovania, sa [bežne – *neoficiálny* preklad] nezohľadnia.“

III – **Okolnosti predchádzajúce sporom**

5. Dňa 9. júla 2008 Komisia v nadväznosti na podnet predložený Obranným výborom priemyslu bezšvových oceľových rúr Európskej únie zverejnila oznámenie o začatí antidumpingového konania týkajúceho sa dovozu určitých bezšvových rúr a rúrok zo železa alebo ocele s pôvodom v Číne [5].

6. Komisia sa rozhodla obmedziť svoje prešetrovanie na vzorku v súlade s článkom 17 základného nariadenia. V tomto rámci vybrala štyroch čínskych vyvážajúcich výrobcov, ktorí predstavovali 70 % celkového objemu vývozu príslušného výrobku do Únie. Medzi týmito vyvážajúcimi výrobcami bola spoločnosť Hubei Xinyegang Steel Co. Ltd (ďalej len „Hubei“).

7. Dňa 7. apríla 2009 Komisia prijala nariadenie (ES) č. 289/2009, ktorým sa ukladá dočasné antidumpingové clo na dovoz určitých bezšvových rúr a rúrok zo železa alebo ocele s pôvodom v Čínskej ľudovej republike [6] (ďalej len „dočasné nariadenie“).

8. V odôvodnení 13 dočasného nariadenia Komisia uviedla, že prešetrovanie dumpingu a ujmy sa vzťahovalo na obdobie od 1. júla 2007 do 30. júna 2008 (ďalej len „obdobie prešetrovania“). Preskúmanie trendov významných pre vyhodnotenie ujmy sa týkalo obdobia od 1. januára 2005 do konca obdobia prešetrovania (ďalej len „posudzované obdobie“).

9. Komisia sa na základe svojho prešetrovania, ako je zhrnuté v odôvodnení 135 dočasného nariadenia, domnievala po prvé, „že hoci výrobné odvetvie Spoločenstva neutrpelo počas posudzovaného obdobia značnú ujmu, ale na konci OP už bolo oslabené“; po druhé, že „existujú všetky podmienky na jej úplné prepuknutie po OP“ a po tretie, že „je naplnená aj podmienka hrozby ujmy“.

10. Dňa 24. septembra 2009 Rada prijala sporné nariadenie.

11. V odôvodneniach 35 až 81 tohto nariadenia Rada potvrdila zistenia Komisie obsiahnuté v dočasnom nariadení o neexistencii ujmy a existencii hrozby ujmy pre výrobné odvetvie Spoločenstva. Rada v tejto súvislosti vzala do úvahy údaje týkajúce sa obdobia po období prešetrovania, a to obdobia od júla 2008 do marca 2009.

5 — Ú. v. EÚ C 174, s. 7.

6 — Ú. v. EÚ L 94, s. 48.

IV – **Konanie pred Všeobecným súdom a napadnutý rozsudok**

12. Žalobou podanou do kancelárie Všeobecného súdu 30. decembra 2009 Hubei navrhla zrušiť sporné nariadenie. Komisia a ArcelorMittal a i. vstúpili do konania ako vedľajší účastníci na podporu návrhov Rady.

13. Hubei uviedla na podporu svojej žaloby tri žalobné dôvody. Tretí zo žalobných dôvodov bol založený na porušení článku 3 ods. 9, článku 9 ods. 4 a článku 10 ods. 2 základného nariadenia z dôvodu, že sporné nariadenie bolo založené na zjavne nesprávnych posúdeniach týkajúcich sa existencie hrozby značnej ujmy.

14. Všeobecný súd posúdil len tretí žalobný dôvod uplatnený spoločnosťou Hubei a prijal ho. Všeobecný súd sa domnieval jednak, že Rada sa dopustila zjavne nesprávneho posúdenia, keď potvrdila záver Komisie, podľa ktorého sa výrobné odvetvie Únie ku koncu obdobia prešetrovania nachádzalo v oslabenom stave, a jednak, že Rada porušila článok 3 ods. 9 základného nariadenia, keď rozhodla, že v danom prípade existovala hrozba ujmy.

15. Pokiaľ ide o posúdenia inštitúcií týkajúce sa oslabeného stavu priemyselného odvetvia Únie, Všeobecný súd v bode 61 napadnutého rozsudku konštatoval, že okrem vývoja podielu výrobného odvetvia Únie na trhu sú všetky hospodárske faktory uvedené inštitúciami priaznivé a v súhrne vytvárajú profil výrobného odvetvia v silnom postavení a nie v stave nestálosti alebo oslabenia. Podľa Všeobecného súdu neboli závery inštitúcií Únie týkajúce sa oslabenia výrobného odvetvia Únie podložené relevantnými hospodárskymi údajmi.

16. Navyše v bodoch 63 až 65 napadnutého rozsudku Všeobecný súd zamietol ostatné skutočnosti, ktoré inštitúcie uviedli na podporu záveru, ku ktorému dospeli v rámci konštatovania, že výrobné odvetvie Únie sa ku koncu prešetrovania nachádzalo v oslabenom stave. Všeobecný súd predovšetkým uviedol, že pokles dopytu nemožno pripisovať dumpingovým dovozom a rozhodol, že tvrdenie, podľa ktorého nárast dovozov s pôvodom v Číne v každom prípade obmedzil ochotu výrobného odvetvia Únie investovať a rozširovať výrobnú kapacitu, aby sa prispôsobilo expanzii na trhu, nie je v danom prípade podložené relevantnými dôkazmi.

17. Pokiaľ ide o hrozbu ujmy, Všeobecný súd na základe preskúmania vykonaného v bodoch 70 až 90 napadnutého rozsudku v bode 91 tohto rozsudku rozhodol, že zo štyroch faktorov stanovených v článku 3 ods. 9 základného nariadenia považujú inštitúcie jeden faktor za nerozhodujúci (zásoby výrobku, ktorý bol predmetom prešetrovania), dva faktory (objem dovozov a cena dovozov) vykazujú nesúlad medzi predpoveďami Komisie potvrdenými Radou v spornom nariadení a relevantnými údajmi z obdobia po období prešetrovania a jeden faktor (kapacita vývozcu a riziko presmerovania vývozov) je nedostatočný, pokiaľ ide o relevantné skutočnosti, ktoré sa majú vziať do úvahy.

18. V tom istom bode 91 Všeobecný súd dodal, že tieto nezrovnalosti a nedostatky treba dať do súvislosti s požiadavkami stanovenými v článku 3 ods. 9 základného nariadenia, podľa ktorých sa hrozba ujmy musí zakladať „na skutočnostiach a nielen na tvrdeniach, dohadoch alebo vzdialenej možnosti“ a zmena okolností, ktorá vytvorila situáciu, v ktorej dumping spôsobil ujmy, musí byť „jasne predvídateľná a bezprostredne hroziaca“.

19. Všeobecný súd teda v bode 93 napadnutého rozsudku dospel k záveru, že keďže sa sporné nariadenie zakladalo na konštatovaní hrozby ujmy a Rada sa v tomto ohľade dopustila nesprávneho posúdenia, treba uvedené nariadenie zrušiť v rozsahu, v akom ukladá antidumpingové clá na vývozy výrobkov vyrobených spoločnosťou Hubei a vyberá dočasné clá uložené na tieto vývozy.

V – **Návrhy účastníkov odvolacích konaní a konanie pred Súdnym dvorom**

20. Vo veci C-186/14 P ArcelorMittal a i. navrhujú, aby Súdny dvor

— zrušil napadnutý rozsudok,

— zamietol prvú časť tretieho žalobného dôvodu uvedeného žalobkyňou v prvostupňovom konaní,

— vrátil vec Všeobecnému súdu, pokiaľ ide o zostávajúcu časť žaloby, a

— zaviazal Hubei na náhradu trov konania ArcelorMittal a i. v prvostupňovom konaní a v tomto odvolacom konaní.

21. Vo veci C-193/14 P Rada navrhuje, aby Súdny dvor:

— zrušil napadnutý rozsudok,

— zamietol prvú časť tretieho žalobného dôvodu uvedeného žalobkyňou v prvostupňovom konaní,

— vrátil vec Všeobecnému súdu na preskúmanie ostatných žalobných dôvodov uvedených v prvostupňovom konaní,

— zaviazal Hubei na náhradu trov konania Rady na oboch stupňoch.

22. Hubei navrhuje, aby Súdny dvor:

— zamietol odvolania v celom rozsahu a

— zaviazal odvolateľky na náhradu trov konania.

23. Rozhodnutím predsedu Súdneho dvora z 28. júla 2014 boli tieto dve veci spojené na účely ústnej časti konania a rozsudku.

24. Na základe článku 172 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora podala Komisia vyjadrenie k odvolaniu, v ktorom sa pripája k návrhom ArcelorMittal a i. a Rady a navrhuje, aby Súdny dvor zaviazal Hubei na náhradu trov konania.

25. Talianska republika, ktorej bol povolený vstup do konania ako vedľajšiemu účastníkovi na podporu návrhov Rady vo veci C-193/14 P rozhodnutím predsedu Súdneho dvora z 21. augusta 2014, taktiež žiada, aby Súdny dvor zrušil napadnuté rozhodnutie, zamietol prvú časť tretieho žalobného dôvodu uvedeného žalobkyňou v prvostupňovom konaní a vrátil vec na prejednanie Všeobecnému súdu.

VI – **Analýza odvolacích dôvodov**

26. ArcelorMittal a i. uvádzajú tri odvolacie dôvody na zrušenie rozsudku. Tieto odvolacie dôvody sú založené na nesprávnom výklade článku 3 ods. 7 základného nariadenia, na nesprávnom uplatnení článku 3 ods. 9 a porušení článku 6 ods. 1 tohto nariadenia a na pochybení Všeobecného súdu v rozsahu, v akom dospel k záveru, že analýza inštitúcií Únie týkajúca sa hrozby ujmy bola postihnutá zjavne nesprávnym posúdením.

27. Rada na podporu svojho odvolania uvádza štyri odvolacie dôvody na zrušenie napadnutého rozsudku, založené po prvé na porušení článku 3 ods. 5 základného nariadenia a skreslení dôkazov, po druhé na nesprávnom výklade článku 3 ods. 7 základného nariadenia, po tretie na nesprávnom výklade článku 3 ods. 9 základného nariadenia a po štvrté na nesprávnom právnom posúdení Všeobecného súdu v rozsahu, v akom nahradil posúdenie hospodárskych faktorov inštitúcií Únie svojím vlastným posúdením.

28. Keďže takmer všetky odvolacie dôvody oboch odvolaní sú podobné alebo sa prinajmenšom vo veľkej miere prekrývajú, navrhujem preskúmať ich spoločne v tomto poradí:

— prvý odvolací dôvod uvedený Radou a prvá časť tretieho odvolacieho dôvodu uvedeného ArcelorMittal a i. založené v podstate na porušení článku 3 ods. 5 základného nariadenia a skreslení dôkazov v súvislosti so zisteniami Všeobecného súdu týkajúcimi sa oslabeného stavu výrobného odvetvia Únie,

— druhý odvolací dôvod Rady a prvý odvolací dôvod ArcelorMittal a i., oba založené na nesprávnom výklade článku 3 ods. 7 základného nariadenia,

— tretí odvolací dôvod Rady, druhý odvolací dôvod a druhá časť tretieho odvolacieho dôvodu ArcelorMittal a i. založené na nesprávnom výklade článku 3 ods. 9 základného nariadenia a pochybeniach pri posúdení faktorov týkajúcich sa hrozby ujmy,

— štvrtý odvolací dôvod Rady založený na nesprávnom právnom posúdení, ktorého sa mal Všeobecný súd dopustiť tým, že nahradil posúdenie hospodárskych faktorov inštitúcií Únie svojím vlastným posúdením.

A – *O prvom odvolacom dôvode Rady a o prvej časti tretieho odvolacieho dôvodu ArcelorMittal a i. založených na porušení článku 3 ods. 5 základného nariadenia a skreslení dôkazov v súvislosti so zisteniami Všeobecného súdu týkajúcimi sa oslabeného stavu výrobného odvetvia Únie*

1. Zhrnutie tvrdení účastníkov konania

29. Rada sa domnieva, že hoci sa v článku 3 základného nariadenia nespomína pojem „oslabenie“, môže byť tak, ako v prejednávanej veci, rozhodujúcim prvkom pre konštatovanie hrozby ujmy. Oslabenie stavu výrobného odvetvia Únie tak predstavuje prvú etapu, v priebehu ktorej inštitúcie preskúmali stav výrobného odvetvia Únie, pričom vychádzali z faktorov uvedených v článku 3 ods. 5 základného nariadenia. Medzi týmito faktormi je aj dopad dumpingových dovozov, ktorý Všeobecný súd nepreskúmal.

30. Rada sa okrem toho domnieva, že Všeobecný súd vo svojom posúdení hospodárskych faktorov, ako sú stav zásob, objem predaja, trhový podiel výrobného odvetvia Únie, úroveň zamestnanosti, predajné ceny, návratnosť investícií a zisky tohto výrobného odvetvia, dospel k neúplným, ba dokonca nesprávnym záverom, keď opomenul niektoré skutočnosti a ignoroval negatívne trendy alebo aspekty pozitívnych faktorov v posledných dvoch rokoch obdobia prešetrovania, čo viedlo k zjavnému skresleniu dôkazov. Všeobecný súd navyše nezohľadnil veľkosť dumpingového rozpätia ani analýzu inštitúcií týkajúcu sa zotavenia výrobného odvetvia Únie po predošlých dumpingových praktikách.

31. ArcelorMittal a i. tvrdia, že Všeobecný súd pripísal pojmu „oslabenie“ autonómny význam a dôležitosť, ktoré nemá. Pripomínajú, že jedinou relevantnou otázkou je, či bol záver týkajúci sa oslabenia výrobného odvetvia Únie zjavne nesprávny, a nie či inštitúcie správne kvalifikovali stav ako „oslabený“. V základnom nariadení sa totiž nespomínajú pojmy „oslabený“ alebo „oslabenie“ a toto nariadenie už vôbec nevyžaduje, aby bolo výrobné odvetvie Únie ku koncu obdobia prešetrovania v „oslabenom“ stave, ako podmienku umožňujúcu konštatovať hrozbu ujmy.

32. ArcelorMittal a i. tiež tvrdia, že závery Všeobecného súdu uvedené v bodoch 64 a 65 napadnutého rozsudku, ktoré sa týkajú jednak ochoty výrobného odvetvia Únie investovať a rozširovať výrobnú kapacitu a jednak nezotavenia uvedeného výrobného odvetvia po dumpingových praktikách predchádzajúcich praktikám, ktoré boli predmetom sporného nariadenia, sú nesprávne.

33. Komisia sa domnieva, že prístup Všeobecného súdu svedčí o nerešpektovaní judikatúry týkajúcej sa širokej miery voľnej úvahy, ktorou inštitúcie disponujú v komplexných antidumpingových otázkach, a odráža zjavný záujem Všeobecného súdu nahradiť posúdenie Rady svojím vlastným posúdením. Komisia súhlasí s tvrdeniami ArcelorMittal a i. týkajúcimi sa pojmu „oslabenie“ a dodáva, že ide len o pojem výlučne opisujúci stav výrobného odvetvia Únie.

34. Hubei v podstate uvádza, že tieto odvolacie dôvody sú neprípustné v rozsahu, v akom namietajú proti posúdeniu skutkových okolností Všeobecným súdom, a v každom prípade nedôvodné. V tejto súvislosti spresňuje, že Všeobecný súd v súlade s judikatúrou overil, či boli dôkazy spôsobilé podporiť závery, ktoré inštitúcie vyvodili, a platne rozhodol, že to tak nebolo. Hubei okrem toho tvrdí, že výhrada, podľa ktorej sa Všeobecný súd výslovne nezaoberal dumpingovým rozpätím, je taktiež nedôvodná, keďže nejde o hospodársky faktor relevantný pre posúdenie toho, či sa výrobné odvetvie nachádza v oslabenom stave, alebo či existuje hrozba ujmy.

2. Analýza

35. Kritika zo strany odvolateliek uvedená v týchto odvolacích dôvodoch smeruje proti bodom napadnutého rozsudku týkajúcim sa posúdenia stavu výrobného odvetvia Únie ku koncu obdobia prešetrovania so zreteľom na faktory uvedené v článku 3 ods. 5 základného nariadenia.

36. Všeobecný súd na základe svojej analýzy vykonanej v bodoch 58 až 65 napadnutého rozsudku dospel v bode 66 tohto rozsudku k záveru, že Rada sa dopustila zjavne nesprávneho posúdenia, keď potvrdila záver Komisie (uvedený v dočasnom nariadení), podľa ktorého sa výrobné odvetvie Únie nachádzalo ku koncu obdobia prešetrovania v oslabenom stave. Podľa Všeobecného súdu hospodárske údaje, o ktoré sa inštitúcie opierali, tento záver nepodporujú, ale naopak v súhrne vytvárajú profil výrobného odvetvia v silnom postavení a nie v stave nestálosti alebo oslabenia. [7]

37. Ešte pred preskúmaním výhrad prednesených odvolateľkami je potrebné uviesť, že odvolateľky nenamietajú proti konštatovaniu Všeobecného súdu uvedenému v bode 58 napadnutého rozsudku, podľa ktorého v podstate stav výrobného odvetvia Únie ku koncu obdobia prešetrovania, hoci bol uvedený v časti (základného nariadenia, ako aj dočasného a sporného nariadenia) týkajúcej sa ujmy, „súvisí s analýzou hrozby ujmy“ stanovenou v článku 3 ods. 9 základného nariadenia.

38. Hoci toto tvrdenie nie je predmetom kritiky, umožňuje zdôrazniť a lepšie pochopiť vzťahy medzi rôznymi relevantnými odsekmi článku 3 základného nariadenia, nazvaného „Vymedzenie ujmy“.

39. Článok 3 ods. 1 základného nariadenia definuje pojem „ujma“ ako pojem, ktorý, pokiaľ nie je stanovené inak, znamená značnú *ujmu* spôsobenú výrobnému odvetviu Únie alebo značnú *ujmu hroziacu* takémuto výrobnému odvetviu.

7 — Pozri body 61 a 66 napadnutého rozsudku.

40. Článok 3 ods. 2 tohto nariadenia upravuje vymedzenie *existencie* ujmy. Toto vymedzenie musí zahŕňať objektívne preskúmanie jednak objemu dumpingových dovozov a vplyvu takýchto dovozov na ceny podobných výrobkov na trhu Únie a jednak dopadu takýchto dovozov na výrobné odvetvie Únie.

41. Článok 3 ods. 5 základného nariadenia, ktorý inštitúcie uplatnili v rámci sporného nariadenia, spresňuje, že preskúmanie dopadu dumpingových dovozov na výrobné odvetvie Únie zahŕňa vyhodnotenie „všetkých relevantných hospodárskych faktorov a ukazovateľov, ktoré majú vplyv na stav výrobného odvetvia [Únie]“. Toto ustanovenie uvádza, že zoznam týchto faktorov nie je vyčerpávajúci.

42. Článok 3 ods. 9 tohto nariadenia upravuje „určenie hrozby značnej ujmy“. Spresňuje, že toto určenie sa musí zakladať na skutočnostiach a nielen na tvrdeniach alebo vzdialenej možnosti a že zmena okolností, ktoré vytvoria situáciu, za ktorej by dumping spôsobil ujmu, musí byť jasne predvídateľná a bezprostredne hroziaca. Článok 3 ods. 9 tiež vymenúva štyri faktory, ktoré je okrem iného potrebné zvážiť pri určovaní toho, či ide o „existenciu hrozby značnej ujmy“. Článok 3 ods. 9 spresňuje, že ani jeden z vyššie uvedených faktorov nemôže byť sám osebe nevyhnutne rozhodujúcim vodidlom, ale súhrn posudzovaných faktorov musí viesť k záveru, že ďalšie dumpingové vývozy bezprostredne hrozia a že, pokiaľ nie sú prijaté ochranné opatrenia, dôjde k značnej ujme.

43. Konštatujem teda, že zatiaľ čo článok 3 ods. 2 základného nariadenia vyžaduje, aby „vymedzenie [*existencie*] ujmy“ [8] zahŕňalo najmä objektívne preskúmanie dopadu dumpingových dovozov na výrobné odvetvie Spoločenstva, pričom toto preskúmanie zahŕňa podľa článku 3 ods. 5 základného nariadenia vyhodnotenie všetkých relevantných faktorov a ukazovateľov, ktoré majú vplyv na stav výrobného odvetvia Únie, základné nariadenie toto preskúmanie v súvislosti s analýzou *hrozby* ujmy v zmysle svojho článku 3 ods. 9 výslovne nevyžaduje.

44. Článok 3 ods. 9 základného nariadenia však uvádza faktory, ktoré treba okrem iných zohľadniť pri určení existencie hrozby ujmy, čo nevylučuje faktory súvisiace so stavom výrobného odvetvia Únie, uvedené v článku 3 ods. 5 tohto nariadenia.

45. Ako sa inštitúcie domnievali v prejednávanej veci, preskúmanie relevantných faktorov, ktoré majú vplyv na stav výrobného odvetvia Únie v kontexte hrozby ujmy, sa navyše zdá byť nutné.

46. Toto preskúmanie však zjavne neprispieva k preukázaniu existencie hrozby, keďže v kontexte analýzy hrozby ujmy takáto ujma zo svojej podstaty samozrejme (ešte) nevznikla.

47. Umožňuje však zistiť stav výrobného odvetvia Únie, s ohľadom na ktorý môžu inštitúcie v súlade s požiadavkou článku 3 ods. 9 základného nariadenia zhodnotiť, či sa v prípade bezprostrednej hrozby nových dumpingových dovozov hrozba značnej ujmy výrobného odvetvia Únie zrealizuje do vzniku značnej ujmy, pokiaľ nebudú prijaté ochranné opatrenia.

48. Inými slovami, aby mohli inštitúcie určiť, či existuje hrozba značnej ujmy, hoci toto výrobné odvetvie zo svojej podstaty neutrpí počas obdobia prešetrovania skutočnú majetkovú ujmu napriek účinkom dumpingových dovozov, je nutné poznať súčasný stav tohto výrobného odvetvia. Inštitúcie totiž môžu určiť, či v prípade, ak nebude prijaté nijaké ochranné opatrenie, bude môcť bezprostredný nárast dumpingových dovozov spôsobiť značnú ujmu výrobnému odvetviu Únie, len pri zohľadnení súčasného stavu tohto výrobného odvetvia. [9]

8 — Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

9 — Pozri analogicky v súvislosti s výkladom článkov 3.4 a 3.7 Dohodu o uplatňovaní článku VI Všeobecnej dohody o clách a obchode 1994 (Antidumpingová dohoda), ktorej časti znenia boli prevzaté v článku 3 ods. 5 a 9 základného nariadenia, správu osobitného výboru „Mexiko – antidumpingové prešetrovanie týkajúce sa škrobového kukuričného sirupu s vysokým obsahom fruktózy (HFCS) s pôvodom v Spojených štátoch“, WT/DS132/R, 28. január 2000, body 7.140 a 7.141, prijatú Orgánom na riešenie sporov 24. februára 2000. Toto posúdenie osobitnej skupiny potvrdila správa osobitného výboru „Mexiko – antidumpingové prešetrovanie týkajúce sa škrobového kukuričného sirupu s vysokým obsahom fruktózy (HFCS) s pôvodom v Spojených štátoch“, WT/DS132/RW, 22. jún 2001, body 6.24 a 6.28, ako aj správa odvolacieho orgánu, WT/DS132/AB/RW, 22. október 2001, body 114 až 118.

49. V tejto veci je nesporné, že inštitúcie na základe svojej analýzy vyvodili z preskúmania (demonštratívnych) faktorov a ukazovateľov uvedených v článku 3 ods. 5 základného nariadenia záver, že hoci výrobné odvetvie Únie neutrpelo počas obdobia prešetrovania značnú ujmu, nachádzalo sa ku koncu obdobia prešetrovania, t. j. k 30. júnu 2008, v „oslabenom stave“.

50. Ako Všeobecný súd uviedol v bode 58 napadnutého rozsudku, tento stav oslabenia bol zohľadnený v dočasnom nariadení a v spornom nariadení v kontexte analýzy hrozby ujmy.

51. Hubei pred Všeobecným súdom namietala proti tomuto záveru z dôvodu, že je v rozpore s relevantnými hospodárskymi údajmi, ako Všeobecný súd pripomenul v bode 57 napadnutého rozsudku.

52. Je pravda, ako uvádzajú ArcelorMittal a i., že základné nariadenie vôbec neuvádza oslabený stav výrobného odvetvia Únie ako podmienku, ktorá môže viesť k zisteniu hrozby ujmy. Je však nesprávne tvrdiť, že Všeobecný súd požadoval od inštitúcií, aby preukázali, že výrobné odvetvie Únie túto podmienku spĺňa. Nenaznačuje to žiaden z bodov napadnutého rozsudku.

53. Skutočnosť, že sa oslabený stav výrobného odvetvia Únie uvádzaný Úniou môže javiť ako faktický opis stavu výrobného odvetvia Únie, ako to tvrdí Komisia, neznamená, že sa naň nevzťahuje žiadne súdne preskúmanie; osobitne preskúmanie zjavne nesprávneho právneho posúdenia sa týka práve skutkových okolností alebo dôkazových prostriedkov.

54. Okrem toho so zreteľom na skutočnosti v spise pochybujem, že tento pojem mal v prejednávanej veci slúžiť len na účely faktického opisu.

55. Ako totiž Rada výslovne pripúšťa vo svojom odvolaní, v prejednávanej veci inštitúcie v rámci analýzy hrozby ujmy považovali oslabený stav výrobného odvetvia Únie za „rozhodujúcu“ skutočnosť. Vyplýva to veľmi jasne predovšetkým z odôvodnenia 126 dočasného nariadenia, spomenutého Všeobecným súdom v bode 58 napadnutého rozsudku, ako aj z odôvodnenia 135 tohto nariadenia, podľa ktorého sa oslabený stav javí ako jedno z troch kritérií, ktoré Komisii umožnili dospieť k záveru, že existuje príčinná súvislosť medzi bezprostrednou hrozbou dumpingového dovozu z Číny a ujmou, ktorú pravdepodobne utrpí výrobné odvetvie Únie. [10]

56. Navyše je pravdepodobne jednoduchšie preukázať existenciu bezprostrednej hrozby značnej ujmy vtedy, keď sa už výrobné odvetvie Únie nachádza v dôsledku dumpingových dovozov v hospodársky nestálom stave alebo v stave oslabenia, než vtedy, keď faktory stanovené v článku 3 ods. 5 základného nariadenia vytvárajú profil tohto odvetvia ako odvetvia nachádzajúceho sa vo fáze expanzie alebo prinajmenšom v silnom postavení. [11]

57. Za týchto okolností sa domnievam, že Všeobecný súd, ktorý v prvostupňovom konaní rozhodoval o žalobnom dôvode založenom na rozpornosti zistenia inštitúcií týkajúceho sa nestálosti výrobného odvetvia Únie vo vzťahu k relevantným hospodárskym údajom, úplne oprávnene preskúmal výhradu, ktorú mu predložila Hubei.

10 — V poslednom odseku odôvodnenia 126 dočasného nariadenia, venovanom „záveru o hrozbe ujmy“, sa uvádza, že „dočasne sa dospelo k záveru, že ak by sa neprijali opatrenia, čínsky dumpingový dovoz by okamžite spôsobil značnú ujmu oslabenému výrobnému odvetviu [Únie] najmä z hľadiska zníženého predaja, podielu na trhu, výroby a ziskovosti“. V odôvodnení 135 tohto nariadenia sa uvádza, že „na záver treba povedať, že vzhľadom na to, že hoci výrobné odvetvie Spoločenstva neutrpelo počas posudzovaného obdobia značnú ujmu, ale na konci OP už bolo oslabené (pozri odôvodnenie 89), zdá sa, že existujú všetky podmienky na jej úplné prepuknutie po OP (pozri odôvodnenie 112) a je naplnená aj podmienka hrozby ujmy, ako sa uvádza v odôvodnení 126, sa usudzuje, že existuje príčinná súvislosť medzi bezprostrednou hrozbou dumpingového dovozu z Číny a ujmou, ktorú pravdepodobne utrpí výrobné odvetvie [Únie]“.

11 — Pozri v tomto zmysle analogicky správu osobitného výboru „Egypt – konečné antidumpingové opatrenia na dovoz oceľových výstuží s pôvodom v Turecku“, WT/DS211/R, 8. august 2002, bod 7.91. Pozri tiež DASCALESCU, F.D.: Threat of Injury in Anti-dumping Investigations: Some Comments on the Current Practice at EU and WTO Level. In: *Journal of World Trade*, č. 4, 2011, s. 884.

58. Treba tiež odmietnuť všeobecnú kritiku Rady, podľa ktorej Všeobecný súd porušil článok 3 ods. 5 základného nariadenia z dôvodu, že nepreskúmal faktor dopadu dumpingových dovozov na stav výrobného odvetvia Únie. Tento dopad ako taký totiž nie je jedným z faktorov vymenovaných v článku 3 ods. 5 základného nariadenia. Je (pozitívnym alebo negatívnym) výsledkom preskúmania faktorov uvedených v článku 3 ods. 5 základného nariadenia. Podľa môjho názoru teda Rada vykladá toto ustanovenie nesprávne.

59. Zásadnejšou podstatou týchto odvolacích dôvodov je otázka rozsahu, v akom Všeobecný súd preskúmal záver, ku ktorému inštitúcie dospeli v súvislosti s oslabeným stavom výrobného odvetvia Únie na základe ich vyhodnotenia faktorov a ukazovateľov uvedených v článku 3 ods. 5 základného nariadenia, ako aj prípadné skreslenie dôkazov, ktorého sa mal v tomto kontexte dopustiť.

60. Pokiaľ ide o rozsah súdneho preskúmania, treba predovšetkým zdôrazniť, že Všeobecný súd výslovne pripomenul obmedzenia, ktoré musí rešpektovať pri preskúmaní zákonnosti ochranných obchodných opatrení. Jednoznačne to vyplýva z bodu 53, ktorý správne odkazuje na judikatúru Súdneho dvora, podľa ktorej inštitúcie disponujú v tejto oblasti širokou mierou voľnej úvahy z dôvodu zložitosti hospodárskych, politických a právnych súvislostí, ktoré musia preskúmať, čo znamená, že súdne preskúmanie posúdenia zložitých hospodárskych situácií sa musí obmedziť na overenie toho, či boli dodržané procesné pravidlá, či skutočnosti, na ktorých je založená spochybňovaná voľba, boli správne zistené a či nedošlo k zjavne nesprávnemu posúdeniu skutočností alebo k zneužitiu právomoci. [12]

61. Navyše pripomínam, že Súdny dvor už uplatnil túto judikatúru v rámci určenia existencie ujmy spôsobenej výrobnému odvetviu, ktoré predpokladá posúdenie zložitých hospodárskych situácií najmä z hľadiska faktorov, ktoré spôsobujú ujmu tomuto výrobnému odvetviu v rámci antidumpingového prešetrovania. [13] To isté platí podľa mňa, ako pripustil aj Všeobecný súd, aj pre určenie hrozby ujmy.

62. Z toho vyplýva, že súd Únie v rámci obmedzeného preskúmania takýchto komplexných hospodárskych situácií nemôže nahradiť hospodárske posúdenia inštitúcií Únie svojím vlastným posúdením. [14]

63. Ako však Súdny dvor opakovane uviedol v súvislosti so súťažným právom a štátnou pomocou, čo sú oblasti, ktoré rovnako ako oblasť obchodných ochranných opatrení vedú ku komplexným hospodárskym posúdeniam, široká miera voľnej úvahy inštitúcií neznamená, že súd Únie nesmie preskúmať výklad údajov hospodárskej povahy uskutočnený týmito inštitúciami. [15]

64. Podľa tejto judikatúry totiž súd Únie musí predovšetkým preveriť nielen vecnú správnosť predložených dôkazov, ich spoľahlivosť a súlad, ale aj preskúmať, či tieto dôkazy predstavujú súhrn podstatných údajov, ktoré musia byť zohľadnené pri posudzovaní komplexnej situácie, a či sú spôsobilé odôvodniť závery, ktoré sa z nich vyvodili. [16]

12 — Pozri rozsudky Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2007:547, bod 40) a Hoesch Metals and Alloys (C-373/08, EU:C:2010:68, bod 61) citované Všeobecným súdom, ako aj novšie rozsudky Rada a Komisia/Interpipe Niko Tube a Interpipe NTRP (C-191/09 P a C-200/09 P, EU:C:2012:78, bod 63) a Simon, Evers & Co. (C-21/13, EU:C:2014:2154, bod 29).

13 — Pozri najmä rozsudky Transnational Company „Kazchrome“ a ENRC Marketing/Rada (C-10/12 P, EU:C:2013:865, bod 22) a TMK Europe (C-143/14, EU:C:2015:236, bod 34).

14 — Pozri v oblasti štátnej pomoci analogicky najmä rozsudky Španielsko/Lenzing (C-525/04 P, EU:C:2007:698, bod 57) a Komisia/Scott (C-290/07 P, EU:C:2010:480, bod 66), ako aj v oblasti uplatňovania pravidiel hospodárskej súťaže rozsudky Komisia/Alrosa (C-441/07 P, EU:C:2010:377, bod 67) a CB/Komisia (C-67/13 P, EU:C:2014:2204, bod 46).

15 — Pozri v súvislosti s uplatnením pravidiel hospodárskej súťaže najmä rozsudky Komisia/Tetra Laval (C-12/03 P, EU:C:2005:87, bod 39), Bertelsmann a Sony Corporation of America/Impala (C-413/06 P, EU:C:2008:392, bod 145) a CB/Komisia (C-67/13 P, EU:C:2014:2204, bod 46), ako aj v súvislosti s uplatnením pravidiel týkajúcich sa štátnej pomoci rozsudky Španielsko/Lenzing (C-525/04 P, EU:C:2007:698, bod 56) a Komisia/Scott (C-290/07 P, EU:C:2010:480, bod 64).

16 — Pozri najmä rozsudky Komisia/Scott (C-290/07 P, EU:C:2010:480, bod 65) a CB/Komisia (C-67/13 P, EU:C:2014:2204, bod 46 a citovanú judikatúru).

65. Všeobecný súd v bode 53 napadnutého rozsudku prebral túto judikatúru do kontextu preskúmania hospodárskych údajov týkajúcich sa analýzy hrozby ujmy. Túto judikatúru uplatnil aj pri overení záverov inštitúcií týkajúcich sa oslabeného stavu výrobného odvetvia Únie ku koncu obdobia prešetrovania. Na základe tohto preskúmania totiž v bode 66 napadnutého rozsudku rozhodol, že tento záver „nie je v danom prípade podložený relevantnými údajmi“.

66. Súdny dvor dodnes výslovne nepoužil v oblasti ochranných obchodných opatrení ustanovenia svojej judikatúry vydanej v oblastiach práva hospodárskej súťaže a štátnej pomoci, citované v bodoch 63 a 64 vyššie.

67. Súdny dvor ich však jasne uplatnil vo svojom rozsudku Rada a Komisia/Interpipe Niko Tube a Interpipe NTRP (C-191/09 P a C-200/09 P, EU:C:2012:78)[17]. Súdny dvor, ktorý mal overiť, či Súd prvého stupňa neprekročil hranice svojho súdneho preskúmania, keď považoval relevantné skutočnosti v spise, o ktoré sa inštitúcie opierali na účely vyvodenia záveru, že funkcie predajnej spoločnosti prepojenej s dvomi ukrajinskými vývozcami dumpingových výrobkov bolo možné považovať za funkcie zástupcu, ktorý vykonáva prácu za províziu, za nedostatočne presvedčivé, rozhodol, že preskúmanie Súdu prvého stupňa týkajúce sa týchto dôkazov nepredstavovalo nové posúdenie skutkových okolností, ktoré by nahrádzalo posúdenie uskutočnené inštitúciami. Súd prvého stupňa teda nezasiahol do širokej miery voľnej úvahy inštitúcií, ale obmedzil sa na preskúmanie toho, či uvedené dôkazy „boli takej povahy, aby podopierali závery vyvodené inštitúciami“[18].

68. Podľa môjho názoru z toho vyplýva, že Všeobecný súd správne rozhodol, že je oprávnený preskúmať, či relevantné hospodárske údaje, t. j. faktory vymenované v článku 3 ods. 5 základného nariadenia týkajúce sa stavu výrobného odvetvia Únie, podporovali záver inštitúcií, podľa ktorého sa toto výrobné odvetvie nachádzalo ku koncu obdobia prešetrovania v oslabenom stave.

69. Znamená to, že Všeobecný súd tým, že v rámci výkonu svojho preskúmania vyhlásil záver inštitúcií za neplatný, nahradil posúdenie inštitúcií týkajúce sa relevantných hospodárskych údajov svojím vlastným posúdením?

70. Odpoveď na túto otázku vyžaduje najskôr overenie toho, či je zhrnutie relevantných hospodárskych údajov, o ktoré sa inštitúcie opierali, uvedené Všeobecným súdom v bode 59 napadnutého rozsudku, do tej miery neúplné, selektívne a nesprávne, že v konečnom dôsledku vedie ku skresleniu dôkazov uvedených inštitúciami, ako to tvrdí Rada vo svojom prvom odvolacom dôvode.

71. Ako je známe, skreslenie dôkazov Všeobecným súdom, čo je právna otázka, ktorá môže podliehať preskúmaniu Súdnym dvorom v rámci odvolania, musí zjavne vyplývať z dokumentov v spise bez toho, aby bolo potrebné vykonať nové posúdenie skutkového stavu a dôkazov.[19] V opačnom prípade by išlo o vyzvanie Súdneho dvora na opätovné posúdenie skutkového stavu nezávisle zisteného Všeobecným súdom, ktoré podľa článku 256 ZFEÚ a článku 58 prvého odseku Štatútu Súdneho dvora nepatrí do právomoci Súdneho dvora v rámci odvolania, keďže toto odvolanie sa obmedzuje len na právne otázky.[20]

72. Odvolací dôvod založený na skreslení sa teda musí obmedziť na predpoklad zjavnej nepresnosti Všeobecného súdu pri zistení skutkového stavu, ktorá musí sama osebe očividne vyplývať zo spisu, či už ide podľa mňa o zjavne nesprávne zistenie obsahu dôkazov, ktoré boli zohľadnené, alebo o opomenutie či výber dôkazov vedúcich k zjavne klamlivému a nesprávnemu dojmu skutočnosti.

17 — Pozri tiež moje návrhy v týchto spojených veciach (C-191/09 P a C-200/09 P, EU:C:2011:245, body 101 až 117).

18 — Rozsudok Rada a Komisia/Interpipe Niko Tube a Interpipe NTRP (C-191/09 P a C-200/09 P, EU:C:2012:78, bod 68). Pozri tiež moje návrhy v týchto veciach (C-191/09 P a C-200/09 P, EU:C:2011:245, bod 111).

19 — Pozri najmä rozsudok Trubowest Handel a Makarov/Rada a Komisia (C-419/08 P, EU:C:2010:147, body 31 a 32 a citovanú judikatúru).

20 — Pozri najmä rozsudok Rada/Alumina (C-393/13 P, EU:C:2014:2245, bod 16 a citovanú judikatúru).

73. V prejednávanej veci Všeobecný súd vymenoval v bode 59 napadnutého rozsudku trinásť faktorov, uvedených v článku 3 ods. 5 základného nariadenia, preskúmaných Komisiou v dočasnom nariadení a potvrdených v spornom nariadení, ktorých účelom je preukázať vývoj stavu výrobného odvetvia Únie počas obdobia prešetrovania a teda do konca tohto obdobia.

74. Rada uvádza rôzne výhrady na účely preukázania toho, že Všeobecný súd skreslil dôkazy týkajúce sa desiatich z trinástich faktorov [21] a tiež nesprávne nezohľadnil dva dodatočné faktory.

75. Hoci tieto tvrdenia smerujú vo viacerých ohľadoch *de facto* k tomu, aby Súdny dvor opätovne posúdil skutkový stav, čo je otázka, o ktorej nemôže v rámci odvolania rozhodovať, musia byť podľa môjho názoru v každom prípade zamietnuté ako nedôvodné, a to z týchto dôvodov.

76. Pokiaľ ide o *prvý* a *druhý* faktor, Všeobecný súd uviedol, že „výroba výrobného odvetvia [Únie] sa zvýšila o 7 % (odôvodnenie 67 dočasného nariadenia)“ a „využitie výrobných kapacít sa zvýšilo o 9 % a počas obdobia prešetrovania dosiahlo 90 %, uvádzajú sa tiež zvýšené hodnoty v roku 2006 a v roku 2007 (odôvodnenie 69 dočasného nariadenia)“.

77. Toto konštatovanie vyplýva z odôvodnenia 69 dočasného nariadenia, podľa ktorého využitie výrobných kapacít sa od roku 2005 (začiatok posudzovaného obdobia) do obdobia prešetrovania zvýšilo z 83 % na 90 %, t. j. približne o 9 % alebo iným slovami o 7 percentuálnych bodov.

78. Rada nekritizuje toto konštatovanie, ale vytýka Všeobecnému súdu, že zamenil dva hospodárske ukazovatele, a to výrobnú kapacitu na jednej strane a využitie výrobnej kapacity na druhej strane, a vytýka mu aj to, že nezohľadnil skutočnosť, že nárast o 7 percentuálnych bodov bol obmedzený.

79. Zo samotného znenia bodu 59 napadnutého rozsudku však vyplýva, že Všeobecný súd vôbec nezamenil uvedené dva faktory. Okrem toho skutočnosť, že nárast o 7 percentuálnych bodov bol obmedzený, nemá nijaký vplyv na zistenie, podľa ktorého sa výrobná kapacita počas posudzovaného obdobia zvýšila o približne 9 % (alebo 7 percentuálnych bodov) a počas obdobia prešetrovania dosiahla 90 %. Rada teda nepreukázala skreslenie týchto dôkazov.

80. V bode 59 napadnutého rozsudku Všeobecný súd zhrnul *tretí* faktor takto: „zásoby sa zvýšili o 12 %, pričom však Komisia uviedla, že ‚tomuto ukazovateľu sa pripisuje v analýze ujmy len obmedzený význam‘, keďže sa prevažná výroba uskutočňuje na objednávku (odôvodnenie 72 dočasného nariadenia)“.

81. Rada vytýka Všeobecnému súdu, že neuviedol, že tento ukazovateľ vykazoval od roku 2006 klesajúci trend, čo znamená, že závery prvostupňového súdu sú „prinajmenšom neúplné, ak nie jednoducho nesprávne“.

82. Takáto neúplnosť však ani za predpokladu jej preukázania neznamená, že zistenie Všeobecného súdu týkajúce sa zásob je zjavne nesprávne. Všeobecný súd v skutočnosti zohľadnil zníženie uvedené Radou, keďže zvýšenie o 12 % je výsledkom rozdielu uvedeného v odôvodnení 72 dočasného nariadenia medzi rokom 2006 (zvýšenie o 16 %) a nasledujúcim obdobím do konca obdobia prešetrovania (kumulované zníženie o 4 %). Rada teda nepredložila dôkaz o tom, že napadnutý rozsudok je poznačený skreslením dôkazov týkajúcich sa tretieho faktora zo strany Všeobecného súdu.

21 — Rada neuvádza nijaké výhrady vo vzťahu k siedmemu, ôsmemu a dvanástemu faktoru tak, ako sú zhrnuté Všeobecným súdom v bode 59 napadnutého rozsudku. Týmito faktormi sú po poradí „produktivita sa zvýšila o 7 % (odôvodnenie 78 dočasného nariadenia)“, „priemerná mzda na zamestnanca sa zvýšila o 16 % (odôvodnenie 79 dočasného nariadenia)“ a „čistý peňažný tok z prevádzkových činností za zvýšil o 73 % a počas obdobia prešetrovania predstavoval 634 miliónov eur, pričom Komisia okrem toho spresnila, že ‚nič nepoukazovalo na to, výrobné odvetvie [Únie] bude mať problémy so zvýšením kapitálu‘ (odôvodnenie 84 dočasného nariadenia)“.

83. Štvrtý faktor sa týka objemu predaja. Všeobecný súd v tejto súvislosti uviedol, že „objem predajov výrobného odvetvia [Únie] sa zvýšil o 14 % (odôvodnenie 73 dočasného nariadenia)“.

84. Rada vytýka Všeobecnému súdu, že nezohľadnil vysvetlenia inštitúcií Únie, podľa ktorých tento vývoj nezodpovedal všeobecnému nárastu trhu o 24 %, a teda výrobné odvetvie Únie stratilo podiely na trhu. Všeobecný súd nezohľadnil negatívny aspekt pozitívneho ukazovateľa. Okrem toho objem predajov v skutočnosti klesol od roku 2007 do konca obdobia prešetrovania o 3 %.

85. Aj tieto výhrady sa mi zdajú byť nedôvodné. Všeobecný súd sa totiž obmedzil na uvedenie zvýšenia o 14 % od roku 2005 do obdobia prešetrovania, spomenutého v odôvodnení 73 dočasného nariadenia. Hoci nepochybne nespresnil, že pozitívny účinok výrazného nárastu spotreby sa odrazil len čiastočne nárastom o 14 %, nič to nemení na presnosti vykonaného zistenia. Navyše zníženie o 3 % od roku 2007 do konca obdobia prešetrovania, uvádzané Radou, nebolo v odôvodnení 73 dočasného nariadenia výslovne uvedené ani osobitne zdôraznené a nijakým spôsobom nemení zistenie týkajúce sa zvýšenia objemu predajov o 14 % od roku 2005 do obdobia prešetrovania (2007 – 2008).

86. Pokiaľ ide o *piaty* faktor, Všeobecný súd uviedol, že „podiel výrobného odvetvia [Únie] na trhu klesol o 5,2 percentuálneho bodu (odôvodnenie 75 dočasného nariadenia)“.

87. Rada bez toho, aby poprela presnosť tohto údaja, vytýka Všeobecnému súdu, že nezohľadnil okolnosti, za akých došlo k tomuto poklesu, to jest kontext expandujúceho trhu, v ktorom sa výrazne zvýšil dovoz s pôvodom v Číne.

88. Je pravda, že keby Všeobecný súd spomenul okolnosti zdôrazňované Radou, nepochybne by to posilnilo negatívnu povahu tohto faktora. Faktom ostáva, že Všeobecný súd v bode 61 napadnutého rozsudku pripustil, že ide o faktor, ktorý nie je priaznivý. Navyše ako vyplýva z bodov 64 a 65 napadnutého rozsudku, Všeobecný súd zohľadnil skutočnosti založené na dočasnom nariadení týkajúce sa kontextu, v akom došlo k poklesu podielu výrobného odvetvia Únie na trhu. Zo strany Všeobecného súdu teda nevidím nijakú zjavnú skutkovú nepresnosť v súvislosti s dôkazmi týkajúcimi sa tohto faktora.

89. Všeobecný súd zhrnul *šiesty* faktor takto: „úroveň zamestnanosti ostala nezmenená (odôvodnenie 77 dočasného nariadenia)“.

90. Toto tvrdenie je podľa Rady nepresné, lebo úroveň zamestnanosti zaznamenala v posudzovanom období výkyvy a od roku 2007 do konca obdobia prešetrovania dokonca klesla o 6 %, ako vyplýva z odôvodnenia 77 dočasného nariadenia, potvrdeného v spornom nariadení.

91. So zreteľom na odôvodnenie 77 sporného nariadenia tvrdenie Rady nijako neumožňuje preukázať akékoľvek zjavne nesprávne skutkové zistenie Všeobecného súdu. Z uvedeného odôvodnenia totiž vyplýva, že hoci zamestnanosť od roku 2007 do konca obdobia prešetrovania jednoznačne klesla, „celkovo zostala zamestnanosť v prípade výrobcov zaradených do vzorky od roku 2005 do OP nezmenená na úrovni asi 9 100 osôb. Z toho vyplýva, že výrobcovia zaradení do vzorky zlepšili svoju efektívnosť, pretože objem výroby sa zároveň zvýšil o 7 %“.

92. Ako som už uviedol,[22] Rada neuvádza nijakú kritiku založenú na skreslení dôkazov v súvislosti so *siedmym* (zvýšenie produktivity o 7 %) a *ôsmym* (zvýšenie priemernej mzdy na zamestnanca o 16 %) faktorom, ako sú zhrnuté Všeobecným súdom v bode 59 napadnutého rozsudku. Túto skutočnosť je potrebné zohľadniť.

22 — Pozri bod 74 a poznámku pod čiarou 21 týchto návrhov.

93. V súvislosti s *deviatym* faktorom Všeobecný súd uviedol, že „predajné ceny výrobného odvetvia [Únie] sa zvýšili o 21 % (odôvodnenie 80 dočasného nariadenia)“.

94. Rada vytýka Všeobecnému súdu, že uviedol zvýšenie, ktoré neodráža celé posudzované obdobie, nezohľadnil dôvody tohto zvýšenia a jeho relatívnu povahu.

95. Predovšetkým z odôvodnenia 80 dočasného nariadenia vyplýva, že „predajné ceny výrobcov zaradených do vzorky sa od roku 2005 do roku 2007 výrazne zvýšili, a to o 21 %, a počas OP zostali nezmenené“. Ukazovatele nárastu, uvedené v tabuľke obsiahnutej v tom istom odôvodnení 80, sú pre rok 2007 a pre obdobie prešetrovania totožné (index 121) v porovnaní s rokom 2005 (index 100), čo znamená, že Všeobecný súd mohol z tohto odôvodnenia vyvodiť, že predajné ceny sa v skutočnosti zvýšili o 21 %. Preto si nemyslím, že je možné prijať výhrady Rady týkajúce sa skreslenia zhrnutia skutkových okolností tohto faktora Všeobecným súdom.

96. Čo sa týka *desiateho* faktora, Všeobecný súd zhrnul odôvodnenie 82 dočasného nariadenia takto: „ziskovosť predaja výrobného odvetvia [Únie] odberateľom, ktorí nie sú prepojení, vyjadrená v percente čistého predaja, sa zvýšila o 27 % alebo o 3,3 percentuálneho bodu a počas obdobia prešetrovania predstavovala 15,4 %, miera ziskovosti v roku 2005 a predovšetkým v rokoch 2006 a 2007 bola tiež veľmi vysoká“.

97. Rada bez toho, aby spochybnila presnosť údajov uvedených Všeobecným súdom, tvrdí, že Všeobecný súd nezohľadnil skutočnosť, že z hľadiska ziskov spoločnosť zaznamenala stratu od roku 2007 do konca obdobia prešetrovania, ako aj v období po období prešetrovania.

98. Pokiaľ ide o obdobie po období prešetrovania, kritika Rady je podľa mňa neúčinná. Posúdenia inštitúcií preskúmané Všeobecným súdom a zhrnuté v bode 59 napadnutého rozsudku sa totiž týkajú stavu výrobného odvetvia Únie, ktorý tieto inštitúcie opísali ako „oslabený“, počas posudzovaného obdobia a do konca obdobia prešetrovania.

99. Čo sa týka nezohľadnenia poklesu ziskov od roku 2007 do konca obdobia prešetrovania, treba uviesť, že tento pokles nebol vo vysvetleniach poskytnutých Komisiou v odôvodnení 82 dočasného nariadenia výslovne zdôraznený, aj keď je pravda, že mohol vyplývať z tabuľky obsahujúcej súhrn brutto údajov uvedených v tomto odôvodnení. Tieto vysvetlenia naopak kládli dôraz na skutočnosť, že ziskovosť klesla zo 17,9 % v roku 2007 na 15,4 % počas obdobia prešetrovania a od roku 2005 do uvedeného obdobia „ziskovosť sa zvýšila o 3 percentuálne body“. Za týchto podmienok sa nedomnievam, že uvedené opomenutie viedlo Všeobecný súd ku skresleniu dôkazov.

100. V súvislosti s *jedenástym* faktorom Všeobecný súd uviedol, že „návratnosť investícií, teda percentuálne vyjadrený zisk z čistej účtovnej hodnoty investícií, sa zvýšil o 10 % alebo o 4,6 percentuálneho bodu a počas obdobia prešetrovania predstavoval 51,7 %; keď v roku 2006 dosiahol 85,1 a v roku 2007 79,2 % (odôvodnenie 82 dočasného nariadenia)“.

101. Podľa Rady sa Všeobecný súd obmedzil na uvedenie údajov poukazujúcich na pozitívny trend, zatiaľ čo nárast od roku 2005 do konca obdobia prešetrovania zakrýval pokles návratnosti investícií o viac ako 70 %.

102. Predovšetkým treba konštatovať, že návratnosť investícií skúmaná v dočasnom nariadení nevyplýva len z odôvodnenia 82 tohto nariadenia, v ktorom sa nachádza jediná tabuľka s hospodárskymi údajmi týkajúcimi sa ziskovosti predaja a návratnosti investícií, ale aj z vysvetlení poskytnutých Komisiou v odôvodnení 83 dočasného nariadenia. Nezávisle od tohto priblíženia sa domnievam, že Všeobecný súd verne zhrnul údaje z tabuľky a vysvetlenia poskytnuté v týchto dvoch odôvodneniach dočasného nariadenia týkajúcich sa návratnosti investícií.

103. Jednak v odôvodnení 83 sa uvádza, že návratnosť investícií (vyjadrená ako zisk v percentách z čistej účtovnej hodnoty investícií) sa „z úrovne 47 % v roku 2005… zvýšila na 85 % v roku 2006“, „v roku 2007 sa znížila na 79 % a v období prešetrovania ďalej na 52 %. Celkovo sa návratnosť investícií v posudzovanom období zvýšila o 4,6 percentuálneho bodu“. Taktiež, hoci je pravda, že index uvedený v tabuľke nachádzajúcej sa v odôvodnení 82 dočasného nariadenia svedčí o poklese o 71 percentuálnych bodov od roku 2006 (index 181) do obdobia prešetrovania (index 110), nič to nemení na tom, že skutočnosťou osobitne zdôraznenou v dočasnom nariadení bola práve tá skutočnosť, že návratnosť investícií sa v posudzovanom období zvýšila o 4,6 percentuálneho bodu, čo presne zodpovedná rozdielu medzi rokom 2005 (index 100) a obdobím prešetrovania (index 110), t. j. 10 indexových bodov taktiež zdôraznených Všeobecným súdom v bode 59 napadnutého rozsudku.

104. Z môjho pohľadu sa teda Všeobecný súd nedopustil nijakého skreslenia dôkazov týkajúcich sa faktora súvisiaceho s návratnosťou investícií.

105. Ako som už uviedol,[23] v súvislosti so zhrnutím *dvanásteho* faktora (čistý peňažný tok z prevádzkových činností) Všeobecným súdom Rada nepredkladá nijakú výhradu založenú na skreslení. Túto skutočnosť je preto potrebné zohľadniť.

106. Všeobecný súd uviedol *trinásty* faktor takto: „ročné investície výrobného odvetvia [Únie] sa zvýšili o 185 % a počas obdobia prešetrovania predstavovali 284 miliónov eur (odôvodnenie 85 dočasného nariadenia)“.

107. Rada spresňuje, že Všeobecný súd mal tento priaznivý ukazovateľ, ktorého presnosť Rada nespochybňuje, relativizovať s ohľadom na „skutočnosti“ uvedené v odôvodnení 86 dočasného nariadenia, ktoré podľa všetkého neboli zohľadnené.

108. V tejto súvislosti pochybujem, že výhrada Rady je skutočne založená skreslení dôkazov. Odôvodnenie 86 dočasného nariadenia totiž vôbec neobsahuje skutočnosti alebo hospodárske údaje, ale hovorí o posúdeniach vykonaných Komisiou v súvislosti s nízkou úrovňou investícií výrobného odvetvia pred posudzovaným obdobím a v súvislosti so skutočnosťou, že počas tohto obdobia sa vôbec neinvestovalo do rozšírenia výrobnej kapacity. V tejto fáze je pre úplnosť v každom prípade potrebné poznamenať, že Všeobecný súd v podstate správne preskúmal tieto posúdenia v bodoch 64 a 65 napadnutého rozsudku.

109. Zhrnutie trinástich dôkazov uvedených inštitúciami, ktoré Všeobecný súd zostavil v bode 59 napadnutého rozsudku, nie je preto poznačené nijakým skreslením týchto dôkazov.

110. Pokiaľ ide o výhradu zdôraznenú Radou, podľa ktorej Všeobecný súd nezohľadnil dva dodatočné faktory, o ktoré sa inštitúcie opierali, a to veľkosť dumpingového rozpätia a zotavenie výrobného odvetvia Únie po predošlých dumpingových praktikách, uvedené v odôvodnení 87 dočasného nariadenia, domnievam sa, že táto výhrada je neúčinná. Nezávisle od skutočnosti, že toto odôvodnenie neobsahuje presné hospodárske údaje, ale opisuje skôr posúdenia skutkového stavu, totiž Všeobecný súd preskúmal tieto posúdenia v bodoch 64 a 65 napadnutého rozsudku. Rada teda nemôže tvrdiť, že tieto posúdenia skutkového stavu boli v napadnutom rozsudku opomenuté.

111. Pokiaľ ide konkrétne o preskúmanie týchto posúdení Všeobecným súdom, ArcelorMittal a i. sa domnievajú, že Všeobecný súd neúplne a nesprávne vyložil odôvodnenie 87 dočasného nariadenia.

23 — Pozri bod 74 a poznámku pod čiarou 21 týchto návrhov.

112. Táto kritika však smeruje k povereniu Súdneho dvora úlohou vykonať nové posúdenie skutkového stavu, a to bez určenia zjavne nesprávneho zistenia skutkového stavu zo strany Všeobecného súdu, ktoré nepodlieha preskúmaniu Súdnym dvorom v rámci odvolania.[24]

113. Na základe týchto úvah sa výhrada, že Všeobecný súd nahradil posúdenia inštitúcií týkajúce sa hospodárskych údajov svojím vlastným posúdením, nezakladá na nijakej konkrétnejšej výhrade. V konečnom dôsledku sa domnievam, že Všeobecný súd sa obmedzil na overenie toho, či dôkazy uvedené inštitúciami mohli podporiť závery, ktoré z nich vyvodili.

114. V tejto súvislosti je dôležité dodať, že odvolateľky nespochybňujú tú pasáž bodu 61 napadnutého rozsudku, podľa ktorej Všeobecný súd zohľadnil okolnosť pripomenutú Radou, že výrobné odvetvie Únie stratilo počas posudzovaného obdobia percentuálne body trhového podielu, pričom sa domnieval, že táto okolnosť nepodporuje záver o oslabenom stave tohto výrobného odvetvia na konci obdobia prešetrovania, keďže táto okolnosť sa musí dať do súvislosti so skutočnosťou, že výrobné odvetvie Únie disponovalo počas obdobia prešetrovania významným podielom na trhu, konkrétne 63,6 %, a že počas posudzovaného obdobia došlo k prudkému nárastu jeho objemu predajov.

115. Vzhľadom na všetky tieto úvahy navrhujem zamietnuť prvý odvolací dôvod Rady a prvú časť tretieho odvolacieho dôvodu ArcelorMittal a i.

B – *O druhom odvolacom dôvode Rady a o prvom odvolacom dôvode ArcelorMittal a i. založených na nesprávnom výklade článku 3 ods. 7 základného nariadenia*

1. Zhrnutie tvrdení účastníkov konania

116. Rada a ArcelorMittal a i. vytýkajú Všeobecnému súdu, že v bodoch 63 a 69 napadnutého rozsudku rozhodol, že zistenie inštitúcií Únie týkajúce sa zhoršenej situácie výrobného odvetvia bolo založené na nesprávnom právnom posúdení, keďže podľa článku 3 ods. 7 základného nariadenia faktory, akým je pokles dopytu, nemožno pripísať dumpingovým dovozom.

117. Účastníci odvolacieho konania v tejto súvislosti tvrdia, že Všeobecný súd nesprávne vykladal uvedený článok 3 ods. 7 a nesprávne sa opieral o rozsudok Komisia/NTN a Koyo Seiko (C-245/95 P, EU:C:1998:46). Zatiaľ čo totiž vo veci Komisia/NTN a Koyo Seiko inštitúcie Únie vychádzali pri preskúmaní ujmy spôsobenej výrobnému odvetviu Únie z existencie hospodárskej recesie, v prejednávanej veci neuviedli na podporu zistenia hrozby ujmy existenciu takejto recesie. Inštitúcie taktiež ani nepripísali účinky hospodárskej recesie dumpingovým dovozom, ako tvrdí aj Talianska republika vo svojom vyjadrení vedľajšieho účastníka konania. Inštitúcie naopak konštatovali, že mimoriadne vysoký dopyt zakrýval skutočný škodlivý účinok dumpingových dovozov a že tieto účinky by sa prejavili, keby sa dopyt vrátil na bežnú úroveň.

118. Podľa názoru odvolateliek bol pokles dopytu predvídateľný, lebo spotreba sa nemohla dlhodobo udržať na tejto mimoriadnej a historicky neobvyklej úrovni. Všeobecný súd však tento záver nepreskúmal.

119. Komisia uvádza, že základné nesprávne právne posúdenie, ktorého sa Všeobecný súd dopustil v napadnutom rozsudku, spočíva v tom, že nesprávne zamenil analýzu hrozby ujmy s analýzou príčinnej súvislosti, hoci základné nariadenie jasne rozlišuje tieto dva pojmy.

24 — Pozri v súvislosti s preskúmaním Súdnym dvorom v rámci odvolania najmä rozsudok Rada a Komisia/Interpipe Niko Tube a Interpipe NTRP (C-191/09 P a C-200/09 P, EU:C:2012:78, bod 65 a citovanú judikatúru).

120. Podľa Komisie sa totiž v analýze hrozby ujmy pokles dopytu považoval za objektívnu skutočnosť alebo referenčný rámec, v ktorom sa posudzuje existencia ujmy alebo hrozba ujmy. Komisia v tejto súvislosti pripomína, že pokles dopytu nie je jedným z faktorov ujmy citovaných v článku 3 ods. 5 základného nariadenia. Je logické konštatovať, že pokles spotreby môže viesť k situácii, v ktorej bude pozícia výrobného odvetvia Únie horšia, ako keby spotreba ostala stabilná alebo by sa zvyšovala. Inými slovami výrobné odvetvie Únie môže byť vystavené hrozbe ujmy, ak sa vo veľmi blízkej budúcnosti očakáva pokles dopytu.

121. Naopak v rámci preskúmania príčinnej súvislosti zohráva pokles dopytu pre príslušný výrobok opačnú úlohu. Podľa základného nariadenia sa analýza príčinnej súvislosti vykonáva v dvoch po sebe nasledujúcich etapách. Najskôr sa vykoná „analýza pripísania“ medzi nárastom dumpingových dovozov a ujmou alebo hrozbou ujmy. Potom, ak sa predbežne stanoví príčinná súvislosť, sa prejde k druhej etape, to jest k analýze „nepripísania“, ktorou prešetrovací orgán posúdi, či je jeden z faktorov uvedených v článku 3 ods. 7 základného naradenia (vrátane poklesu dopytu) sám osebe natoľko významný, že môže narušiť predbežne stanovenú príčinnú súvislosť. Inými slovami je potrebné, aby mal tento faktor väčšiu váhu než dumpingové dovozy ako príčina ujmy alebo hrozby ujmy.

122. Podľa Komisie Všeobecný súd použil pokles dopytu ako negatívny faktor na posúdenie hrozby ujmy, pričom tento faktor môže zohrávať úlohu iba v druhej etape dvojfázového posúdenia príčinnej súvislosti.

123. Hubei uvádza, že Všeobecný súd správne rozhodol, že očakávaný pokles dopytu Spoločenstva nemožno zohľadniť pri posúdení hrozby ujmy. Podľa článku 3 ods. 7 základného nariadenia nemožno účinky takéhoto poklesu dopytu, ktorý nie je možné obmedziť iba na situácie hospodárskej recesie, pripísať dumpingovým dovozom a nemôžu teda slúžiť na podporu záveru o existencii hrozby ujmy, ako to vyplýva z judikatúry Súdneho dvora.

124. V odôvodnení 48 sporného nariadenia však Rada v podstate tvrdila, že ak sa zhoršia hospodárske podmienky a klesne úroveň dopytu v Únii, hrozba ujmy sa zrealizuje. Preto pripísala aspoň časť uvádzanej hrozby ujmy tomuto očakávanému poklesu dopytu. Podľa spoločnosti Hubei je práve toto ten typ vonkajšieho faktora, ktorý nemôže slúžiť ako základ pre posúdenie hrozby ujmy, ako jasne vyplýva z článku 3 ods. 7 základného nariadenia.

125. Hubei v každom prípade tvrdí, že Všeobecný súd preskúmal mnoho ďalších faktorov na účely konštatovania zjavne nesprávneho posúdenia, ktorého sa inštitúcie dopustili v súvislosti s oslabením výrobného odvetvia Únie a hrozbou ujmy. Prípadné nesprávne právne posúdenie týkajúce sa poklesu dopytu by preto neviedlo k zrušeniu napadnutého rozsudku.

2. Analýza

126. Tieto odvolacie dôvody sa týkajú nesprávneho právneho posúdenia, ktorého sa mal Všeobecný súd dopustiť v bodoch 63 a 69 napadnutého rozsudku.

127. Bod 63 tohto rozsudku je súčasťou úvah Všeobecného súdu týkajúcich sa oslabeného stavu výrobného odvetvia Únie ku koncu obdobia prešetrovania. Všeobecný súd v tomto bode zamietol určitý počet tvrdení inštitúcií, týkajúcich sa účinkov zhoršenia hospodárskeho kontextu na toto výrobné odvetvie.

128. Všeobecný súd tak rozhodol, že „pokiaľ ide konkrétne o okolnosť, ktorej sa dovolávali inštitúcie, podľa ktorej by bolo výrobné odvetvie [Únie] vystavené možnému poškodzujúcemu vplyvu dumpingového dovozu, ak by sa mal hospodársky trend obrátiť (odôvodnenie 89 dočasného nariadenia, potvrdené Radou v odôvodnení 47 napadnutého nariadenia), umožňuje prípadne určiť len budúci oslabený stav. Táto okolnosť je tak bezpredmetná na účely konštatovania, že výrobné odvetvie

[Únie] sa ku koncu obdobia prešetrovania nachádzalo v oslabenom stave. Je to tak aj v prípade skutočností uvedených Radou v jej písomnostiach predložených Všeobecnému súdu, ktoré sa týkali hospodárskych údajov po období prešetrovania a záverov, ktoré z nich Rada vyvodzuje o zhoršení situácie výrobného odvetvia [Únie]“. Okrem toho Všeobecný súd predovšetkým s odkazom na rozsudok Komisia/NTN a Koyo Seiko (C-245/95 P, EU:C:1998:46, bod 43) zdôraznil, „že okolnosť, ktorej sa dovolávajú inštitúcie, týkajúca sa zhoršenia hospodárskeho kontextu, už bola súdmi Únie posúdená ako založená na nesprávnom právnom posúdení, keďže základné nariadenie vo svojej časti týkajúcej sa analýzy ujmy výslovne stanovuje, že faktory, ako je pokles dopytu, nemôžu byť pripísane dumpingovým dovozom…“.

129. Bod 69 napadnutého rozsudku je súčasťou kontextu preskúmania existencie hrozby ujmy uvedenej inštitúciami v súvislosti s údajmi z obdobia po období prešetrovania. Všeobecný súd v ňom jednak pripomenul, že uvedené údaje „potvrdzujú predpovede inštitúcií o zmenšení trhu [Únie]“ a jednak poznamenal, že „konkrétne skutočnosti uvedené v odôvodnení 51 [sporného] nariadenia preukazujú, že spotreba [Únie] klesla o 27,7 % od konca obdobia prešetrovania, teda od 30. júna 2008, do marca 2009“. S odkazom na bod 63 napadnutého rozsudku však zdôrazňuje, „že také faktory ujmy, akým je pokles dopytu, nemôžu byť pripísané dumpingovým dovozom“.

130. Treba pripomenúť aj nenamietanú skutočnosť, že článok 3 ods. 7 prvá veta základného nariadenia spresňuje, že iné známe faktory ako sú dumpingové dovozy, ktoré spôsobujú ujmu výrobnému odvetviu Únie, sa tiež preskúmajú, aby ujma spôsobená týmito inými faktormi nebola pripísaná dumpingovým dovozom. Jedným z týchto iných faktorov, demonštratívne uvedených v článku 3 ods. 7 druhej vete základného nariadenia, je aj pokles dopytu.

131. Inštitúcie majú teda povinnosť preskúmať, či ujma, z ktorej chcú vychádzať, vyplýva skutočne z dumpingových dovozov, a musia vylúčiť akúkoľvek ujmu vyplývajúcu z iných faktorov,[25] akými sú pokles dopytu alebo všeobecnejšie recesia vo výrobnom odvetví.[26]

132. Súdny dvor v rozsudku Komisia/NTN a Koyo Seiko (C-245/95 P, EU:C:1998:46, bod 43) potvrdil posúdenie Všeobecného súdu vykonané v bodoch 98 a 99 rozsudku NTN Corporation a Koyo Seiko/Rada (T-163/94 a T-165/94, EU:T:1995:83), podľa ktorého sa zákaz pripisovať dumpingovým dovozom negatívne účinky iných faktorov, akým je pokles dopytu, uplatňuje aj v kontexte analýzy hrozby ujmy.

133. Všeobecný súd sa teda nedopustil nijakého nesprávneho právneho posúdenia, keď v bodoch 63 a 69 napadnutého rozsudku pripomenul túto zásadu.

134. Účastníci odvolacieho konania však tvrdia, že Všeobecný súd sa nesprávne domnieval, že inštitúcie pripísali ujmu vyplývajúcu z poklesu dopytu dumpingovým dovozom. Bezprostredne hroziaci pokles dopytu bola zohľadnený iba ako okolnosť, vo svetle ktorej sa mala hrozba ujmy preskúmať.

135. Aj za predpokladu, že by to tak bolo, sa domnievam, že takáto výhrada je neúčinná.

136. Čo sa totiž týka bodu 63 napadnutého rozsudku, Všeobecný súd vyvrátil posúdenie inštitúcií týkajúce sa oslabeného stavu výrobného odvetvia Únie na základe preskúmania faktorov uvedených v bode 59 napadnutého rozsudku. Budúcim alebo predvídateľným poklesom dopytu v období po období prešetrovania nemožno v nijakom prípade podložiť zistenie, že výrobné odvetvie Únie sa ku koncu obdobia prešetrovania nachádzalo v oslabenom stave, ako v podstate správne rozhodol Všeobecný súd v bode 63 prvej a druhej vete napadnutého rozsudku.

25 — Pozri v tomto zmysle najmä rozsudky Transnational Company „Kazchrome“ a ENRC Marketing/Rada (C-10/12 P, EU:C:2013:865, bod 23) a TMK Europe (C-143/14, EU:C:2015:236, bod 35).

26 — Pozri rozsudok Komisia/NTN a Koyo Seiko (C-245/95 P, EU:C:1998:46, bod 43), v ktorom Súdny dvor považoval oba pojmy za rovnocenné.

137. Čo sa týka bodu 69 napadnutého rozsudku, zohľadnenie budúceho poklesu dopytu nemôže samo osebe umožniť inštitúciám dospieť k záveru, že existuje hrozba značnej ujmy v zmysle článku 3 ods. 9 základného nariadenia spôsobenej dumpingovými dovozmi. V každom prípade predovšetkým z bodov 72, 83 a 87 napadnutého rozsudku, ktoré, ako bude posúdené ďalej, sa týkajú preskúmania faktorov uvedených inštitúciou na účely zistenia existencie takejto hrozby, vyplýva, že Všeobecný súd neopomenul okolnosť poklesu dopytu v Únii po období prešetrovania, ktorú tieto inštitúcie zohľadnili.

138. Navrhujem preto zamietnuť odvolacie dôvody založené na nesprávnom výklade článku 3 ods. 7 základného nariadenia.

C – O treťom odvolacom dôvode Rady a o druhom odvolacom dôvode a druhej časti tretieho odvolacieho dôvodu ArcelorMittal a i. založených na nesprávnom výklade článku 3 ods. 9 a článku 6 ods. 1 základného nariadenia a na nesprávnych posúdeniach v súvislosti s preskúmaním faktorov týkajúcich sa hrozby ujmy

1. Zhrnutie tvrdení účastníkov konania

139. Rada tvrdí, že Všeobecný súd v bode 92 napadnutého rozsudku nesprávne uviedol, že inštitúcie sa dopustili zjavne nesprávneho posúdenia, keď dospeli k záveru, že v danom prípade existuje hrozba ujmy.

140. Hoci Rada uznáva, že analýza hrozby ujmy sa musí zakladať na skutočnostiach a bezprostredne hroziacej zmene okolností, táto analýza je nevyhnutne analýzou budúceho vývoja. Inštitúcie sa teda môžu v súvislosti s budúcnosťou mýliť bez toho, aby sa pri výkone svojej právomoci posudzovať zložité hospodárske situácie dopustili nesprávneho právneho posúdenia. Podľa Rady je nevyhnutné, aby bola príslušným orgánom povereným komplexným posúdením budúcich udalostí v kontexte politiky ochrany obchodu priznaná široká miera voľnej úvahy.

141. Rada pripomína, že preskúmanie konkrétnych faktorov stanovených v článku 3 ods. 9 základného nariadenia odhalilo „nejednoznačnú situáciu“ v súvislosti s existenciou hrozby ujmy. Vzhľadom na presné znenie tohto ustanovenia a širokú mieru voľnej úvahy, ktorou inštitúcie disponujú v otázkach ochrany obchodu, sú inštitúcie oprávnené využiť túto právomoc na účely vyvodenia záveru, že existuje hrozba ujmy.

142. Rada vysvetľuje, že práve so zreteľom na „nejednoznačnú“ povahu situácie na konci obdobia prešetrovania inštitúcie v prejednávanej veci síce neobvykle, ale v záujme riadnej správy vecí verejných naďalej sledovali situáciu na trhu Únie v období po skončení obdobia prešetrovania, pričom sústredili svoju pozornosť na zmenu okolností a hlavné hospodárske ukazovatele.

143. Preto sa inštitúcie v súvislosti s budúcnosťou nemýlili. Rada totiž zdôrazňuje, že údaje týkajúce sa obdobia po období prešetrovania ukazujú, že trh sa začal zmenšovať, čo je rozhodujúci faktor pre vyvodenie záveru, že v čase vykonania posúdenia existovala hrozba ujmy. Spotreba Únie začala výrazne klesať, a to rýchlejšie, ako sa predpokladalo v dočasnom nariadení, keďže od konca obdobia prešetrovania do marca 2009 klesla takmer o 30 %. Okrem toho údaje týkajúce sa obdobia po období prešetrovania potvrdzujú, že trhový podiel dumpingových dovozov s pôvodom v Číne sa zvyšoval. Trhový podiel dumpingových dovozov s pôvodom v Číne sa zvýšil takmer o 18 %, čo potvrdzuje predpovede uvedené v dočasnom nariadení. Napokon a predovšetkým výroba výrobného odvetvia Únie, miera využitia kapacít spoločností zaradených do vzorky, predaj na trhoch Únie, ako aj ziskovosť sa počas obdobia po období prešetrovania vo významnej miere znížili.

144. Rada sa preto domnieva, že Všeobecný súd sa zmýlil, keď v bode 91 napadnutého rozsudku konštatoval nezrovnalosti a nedostatky v celkovom posúdení faktorov stanovených v článku 3 ods. 9 základného nariadenia, vykonanom v spornom nariadení.

145. ArcelorMittal a i. sa domnievajú, že Všeobecný súd porušil tak článok 3 ods. 9 základného nariadenia, ako aj článok 6 ods. 1 tohto nariadenia, keď sa vo svojom odôvodnení opieral o nezrovnalosti medzi údajmi získanými po období prešetrovania a údajmi získanými počas obdobia prešetrovania. Ani v kontexte preskúmania hrozby ujmy nie je použitie takýchto údajov z obdobia po období prešetrovania spoľahlivé, keďže takéto údaje sú odrazom správania dotknutých výrobcov po začatí antidumpingového konania. Takéto údaje je možné použiť len v prípade, že preukazujú, že zavedenie antidumpingových ciel je zjavne neprimerané. Nie je to však tak.

146. Za týchto podmienok sa ArcelorMittal a i. domnievajú, že nebolo nutné určiť, či bola Rada oprávnená analyzovať údaje z obdobia po období prešetrovania. Skutočnosť, že tieto údaje potvrdzujú predpovede Komisie vypracované v dočasnom nariadení na základe údajov z obdobia prešetrovania, je totiž irelevantná. Preto aj keby Rada nesprávne dospela k záveru, že údaje z obdobia po období prešetrovania potvrdzujú závery dočasného nariadenia, toto nesprávne posúdenie nemôže viesť k zrušeniu sporného nariadenia.

147. Navyše ArcelorMittal a i. tvrdia, že Všeobecný súd sa dopustil viacerých nesprávnych právnych posúdení, keď skúmal faktory stanovené v článku 3 ods. 9 základného nariadenia, ktoré inštitúcie použili na účely konštatovania hrozby ujmy.

148. Tieto výhrady sa týkajú troch faktorov, ktoré inštitúcie zohľadnili a ktoré Všeobecný súd preskúmal v bodoch 72 až 90 napadnutého rozsudku. Tieto faktory podrobnejšie predstavím v rámci preskúmania každého z týchto faktorov (pozri body 199, 219 a 238 týchto návrhov).

149. Hubei v prvom rade tvrdí, že tieto odvolacie dôvody sú neprípustné. Na jednej strane sa odvolateľky tým, že Všeobecnému súdu vytýkajú, že preskúmal údaje z obdobia po období prešetrovania, snažia predložiť nový dôvod rozširujúci predmet sporu v prvostupňovom konaní. Na druhej strane, pokiaľ ide o výhrady ArcelorMittal a i. voči preskúmaniu faktorov stanovených v článku 3 ods. 9 základného nariadenia Všeobecným súdom, účelom týchto výhrad je spochybniť posúdenie skutočností súdom prvého stupňa, čo nepatrí do právomoci Súdneho dvora v rámci odvolania.

150. Subsidiárne Hubei tvrdí, že tieto odvolacie dôvody sú nedôvodné. Spresňuje najmä, že analýza hrozby ujmy nevyžaduje, aby inštitúcie posudzovali budúce udalosti. V článku 3 ods. 9 základného nariadenia sa jasne uvádza, že analýza sa musí zakladať na skutočnostiach a „nielen na tvrdeniach, dohadoch alebo vzdialenej možnosti“. Hubei v tejto súvislosti zdôrazňuje, že Rada uznáva, že analýza inštitúcií odhalila nanajvýš „nejednoznačnú situáciu“ v súvislosti s existenciou hrozby ujmy. Nebolo však preukázané, že Všeobecný súd zjavne skreslil dôkazy, ktoré mu boli predložené, alebo že sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia.

151. Hubei sa ďalej domnieva, že Všeobecný súd bol plne oprávnený preskúmať údaje z obdobia po období prešetrovania, keďže inštitúcie sa na tieto údaje odvolávali a použili ich, v opačnom prípade by sa na rozhodnutia inštitúcií nevzťahovalo súdne preskúmanie. Tieto údaje sú tak, ako v prejednávanej veci, nevyhnutne spojené s celkovým posúdením hrozby ujmy a od tejto analýzy ich nemožno oddeliť, ak preukazujú, že zavedenie antidumpingového cla je zjavne neprimerané.

152. Okrem toho Hubei tvrdí, že inštitúcie nemôžu jednoducho len potvrdiť predpovede vypracované v dočasnom nariadení z dôvodu, že boli v čase prijatia tohto nariadenia správne. Inštitúcie sú povinné overiť, či sú v čase prijatia konečného nariadenia tieto predpovede ešte stále správne, a to so zreteľom na dodatočné dostupné informácie a tvrdenia predložené počas postupu ich prešetrovania.

153. Hubei sa napokon domnieva, že Všeobecný súd sa nedopustil nijakého nesprávneho právneho posúdenia pri preskúmaní faktorov uvedených v článku 3 ods. 9 základného nariadenia. Hubei predovšetkým pripomína, že vzhľadom na údaje z obdobia po období prešetrovania nebolo možné kvalifikovať nárast čínskych dovozov o 0,7 % ako „podstatný“ v zmysle tohto článku.

2. Analýza

154. Jadrom týchto odvolacích dôvodov uvedených účastníkmi odvolacieho konania sú dve základné otázky.

155. Na jednej strane ide o overenie toho, či je z právneho hľadiska správne, že Všeobecný súd preskúmal zákonnosť zistení týkajúcich sa hrozby ujmy z hľadiska relevantných údajov z obdobia po období prešetrovania. Na druhej strane a za predpokladu kladnej odpovede bude potrebné určiť, či sa Všeobecný súd nedopustil nesprávneho právneho posúdenia pri overení posúdenia inštitúcií, ktoré sa týkalo preskúmania štyroch faktorov uvedených v článku 3 ods. 9 základného nariadenia.

156. Ešte predtým treba podľa mňa zamietnuť námietky neprípustnosti vznesené spoločnosťou Hubei.

a) O námietkach neprípustnosti vznesených spoločnosťou Hubei

157. Pripomínam, že Hubei v prvom rade poukazuje na novú povahu odvolacieho dôvodu založeného na nesprávnom právnom posúdení v súvislosti s tým, že Všeobecný súd zohľadnil údaje z obdobia po období prešetrovania na účely posúdenia zákonnosti záveru inštitúcií o existencii hrozby ujmy.

158. Právomoc Súdneho dvora je v rámci odvolania obmedzená na posúdenie zákonného rozhodovania o žalobných dôvodoch prejednávaných pred prvostupňovým súdom. Súdny dvor je teda príslušný výlučne na preskúmanie, či argumentácia uvádzaná v odvolaní identifikuje nesprávne právne posúdenie, ku ktorému došlo v napadnutom rozsudku. [27]

159. V prejednávanej veci Všeobecný súd zohľadnil údaje z obdobia po období prešetrovania na účely reakcie na výhradu vznesenú spoločnosťou Hubei, založenú v prvom rade na rozporoch medzi záverom inštitúcií a relevantnými hospodárskymi údajmi. Keďže Všeobecný súd prijal pred ním prejednávaný žalobný dôvod, pričom zohľadnil tieto údaje, a keďže toto posúdenie postihuje odvolateľky, ich kritika dôvodnosti rozhodnutia prijatého Všeobecným súdom je podľa môjho názoru nevyhnutne prípustná.

160. Po druhé Hubei tvrdí, že výhrady ArcelorMittal a i. smerujúce proti preskúmaniu štyroch faktorov stanovených v článku 3 ods. 9 základného nariadenia Všeobecným súdom sú neprípustné, keďže ich výlučným cieľom je domáhať sa opätovného posúdenia skutkového stavu Súdnym dvorom.

161. Bez toho, aby bolo v tejto fáze nutné analyzovať tvrdenia uvedené ArcelorMittal a i., je zjavné, že námietka spoločnosti Hubei môže viesť nanajvýš ku konštatovaniu čiastočnej neprípustnosti preskúmaných odvolacích dôvodov ArcelorMittal a i. Taktiež vzhľadom na to, že právomoc Súdneho dvora je v rámci odvolania obmedzená na právne otázky, výhrady ArcelorMittal a i. musia byť preskúmané, len ak budú kvalifikované ako právne otázky.

162. Keďže námietky neprípustnosti spoločnosti Hubei boli zamietnuté, treba najskôr overiť, či Všeobecný súd v súlade s tvrdeniami odvolateliek porušil článok 3 ods. 9 a článok 6 ods. 1 základného nariadenia, keď zohľadnil údaje z obdobia po období prešetrovania s cieľom preskúmať zákonnosť konštatovania inštitúcií, podľa ktorého existovala ku koncu obdobia prešetrovania hrozba ujmy.

27 — Pozri najmä rozsudky Komisia/Girardot (C-348/06 P, EU:C:2008:107, bod 49) a Rada/Bamba (C-417/11 P, EU:C:2012:718, bod 40).

b) O skutočnosti, že Všeobecný súd zohľadnil údaje z obdobia po období prešetrovania na účely preskúmania zákonnosti existencie hrozby ujmy

163. Pri posúdení tejto výhrady treba najskôr pripomenúť osobitosti týkajúce sa konštatovania inštitúcií o hrozbe ujmy.

164. Ako už bolo uvedené v rámci hrozby ujmy, ujma zo svojej podstaty (ešte) nevznikla.

165. Záver o existencii hrozby ujmy preto vyžaduje, ako uznáva aj Rada, nielen preukázanie skutočností, ale aj analýzu pravdepodobnosti vzniku budúcich udalostí (predvídateľných a bezprostredne hroziacich podľa článku 3 ods. 9 základného nariadenia), ktorá bude viesť k vytvoreniu situácie, v ktorej, pokiaľ nebudú prijaté antidumpingové opatrenia, dôjde k vzniku ujmy. Napríklad pri určení existencie hrozby ujmy majú inštitúcie preskúmať, či existuje významné tempo rastu dumpingových dovozov na trh Únie, „ktoré naznačuje pravdepodobnosť podstatne narastajúcich dovozov“ [článok 3 ods. 9 druhá veta písm. a) základného nariadenia].

166. Je zrejmé, že takáto analýza budúceho vývoja zahŕňa určité neistoty v súvislosti so vznikom budúcich udalostí, ale zahŕňa tiež riziko, že hospodárske subjekty tretích krajín budú čeliť prijatiu svojvoľných opatrení čisto protekcionistickej povahy. [28]

167. Hoci je podľa mňa vzhľadom na mieru voľnej úvahy inštitúcií možné tieto neistoty vo všeobecnosti tolerovať, Súdny dvor už v oblasti kontroly koncentrácií, teda oblasti, v ktorej je analýza budúceho vývoja nevyhnutná, rozhodol, že táto analýza sa musí vykonávať s „veľkou starostlivosťou“ práve preto, že sa týka predvídania udalostí, ktoré s väčšou či menšou pravdepodobnosťou môžu nastať v budúcnosti, ak nebude prijaté rozhodnutie zakazujúce plánovanú koncentráciu. [29]

168. Podľa môjho názoru treba v prejednávanej veci chápať zohľadnenie údajov z obdobia po období prešetrovania inštitúciami práve v tomto kontexte. Išlo totiž o to, či sa predpovede obsiahnuté v dočasnom nariadení, týkajúce sa pravdepodobnosti vzniku udalostí, ktoré budú viesť k zmene hrozby ujmy na vznik ujmy, pokiaľ nebudú prijaté nijaké ochranné opatrenia, v čase prijatia sporného nariadenia potvrdili alebo nie.

169. Toto overenie zahŕňa aj zohľadnenie údajov z obdobia po období prešetrovania, aby inštitúcie nevychádzali len z predpovedí založených na hospodárskych údajoch, ktoré sú ku dňu prijatia sporného nariadenia viac ako rok staré. [30]

170. Navyše to v podstate vyplýva z odôvodnenia 57 sporného nariadenia, v ktorom Rada uviedla, že v kontexte hrozby ujmy je prešetrovací orgán „oprávnený overiť, či udalosti, ktoré nastali po konci OP, potvrdzujú zistenia hrozby ujmy, ku ktorým sa dospelo v dočasnej fáze“.

171. Tento prístup sa mi zdá byť úplne zákonný a primeraný.

172. Z hľadiska zákonnosti je pravda, že článok 6 ods. 1 základného nariadenia, ktorý sa týka prešetrovania dumpingu a ujmy, stanovuje, že „informácie vzťahujúce sa na obdobie, ktoré nasleduje po období prešetrovania, sa nezohľadnia“.

28 — V tejto súvislosti pozri najmä SOPRANO R.: The Threat of Material Injury in Antidumping Investigations: a Threat to Free Trade. In: *The Journal of World Investment & Trade*, č. 1, 2010, s. 9.

29 — Pozri rozsudok Komisia/Tetra Laval (C-12/03 P, EU:C:2005:87, bod 42).

30 — Pripomínam, že koniec obdobia prešetrovania bol stanovený na 30. jún 2008, pričom sporné nariadenie bolo prijaté 24. septembra 2009.

173. Ako uvádzajú ArcelorMittal a i., pravidlo stanovené v článku 6 ods. 1 základného nariadenia, podľa ktorého sa údaje z obdobia po období prešetrovania bežne nezohľadňujú, má za cieľ zaručiť reprezentatívnosť a spoľahlivosť výsledkov prešetrovania tým, že zabezpečí, aby dôkazy, na základe ktorých sa určuje dumping a ujma, neboli ovplyvňované správaním dotknutých výrobcov po začatí antidumpingového konania. [31]

174. Domnievam sa však, rovnako ako v podstate rozhodol Všeobecný súd, že článok 6 ods. 1 základného nariadenia použitím príslovky „bežne“ v niektorých prípadoch oprávňuje inštitúcie zohľadniť údaje z obdobia po období prešetrovania a vyžaduje tiež preskúmanie takýchto údajov, pokiaľ tieto údaje môžu odhaliť také nové skutočnosti, v dôsledku ktorých by sa predpokladané zavedenie antidumpingového cla javilo ako zjavne neprimerané. [32]

175. Keďže v prejednávanej veci jednak preskúmanie hrozby ujmy zahŕňa analýzu budúceho vývoja a jednak existenciu takejto hrozby, ako aj existenciu skutočnej ujmy musí byť možné preukázať v čase prijatia ochranného opatrenia (dočasného alebo konečného), [33] domnievam sa, že inštitúciám prináleží overiť, či sú v čase prijatia konečného antidumpingového cla predpoklady vyplývajúce z analýzy vykonanej v dočasnom nariadení potvrdené a môžu odôvodniť zavedenie tohto konečného antidumpingového cla.

176. Vzhľadom na to majú inštitúcie v kontexte hrozby ujmy podľa môjho názoru nielenže právo, ale dokonca sa od nich dôrazne vyžaduje, aby zohľadnili údaje z obdobia po období prešetrovania.

177. Inštitúcie musia byť v tomto rámci oprávnené preskúmať, či sú takéto údaje dostatočne reprezentatívne a spoľahlivé, a v prípade, ak to tak nie je, vysvetliť dôvody, ktoré ich vedú k pochybnostiam a prípadne k ich celkovému alebo čiastočnému zamietnutiu.

178. V prejednávanej veci zo spisu nevyplýva, že by inštitúcie mali pochybnosti týkajúce sa reprezentatívnosti a spoľahlivosti údajov z obdobia po období prešetrovania, o ktoré sa opierali.

179. Ak inštitúcie zákonným spôsobom zohľadnili údaje z obdobia po období prešetrovania, ktoré považovali za reprezentatívne a spoľahlivé, čo nebolo spochybnené, nie je možné kritizovať Všeobecný súd za to, že overil, či sa tieto inštitúcie správne domnievali, že uvedené informácie potvrdzujú predpovede vypracované v dočasnom nariadení v súvislosti s existenciou hrozby ujmy.

180. Použitie údajov z obdobia po období prešetrovania inštitúciami totiž na rozdiel od toho, čo sa odvolateľky snažia tiež naznačiť, nemožno vylúčiť zo súdneho preskúmania Všeobecným súdom. Ako som už zdôraznil v bode 64 vyššie, toto preskúmanie musí predovšetkým zahŕňať preskúmanie výkladu údajov hospodárskej povahy uskutočneného inštitúciami, ktorého súčasťou je overenie presnosti dôkazov použitých inštitúciami, ich spoľahlivosti a koherentnosti, ale aj overenie toho, či tieto dôkazy ako celok predstavujú relevantné údaje, ktoré musia byť zohľadnené pri posudzovaní komplexnej situácie, a či sú spôsobilé odôvodniť závery, ktoré sa z nich vyvodili.

181. Takéto posúdenie sa mi zdá byť o to potrebnejšie v prípade analýzy budúceho vývoja, ktorú preskúmanie existencie hrozby ujmy vyžaduje. [34]

31 — Pozri v tomto zmysle najmä rozsudky Nanjing Metalink/Rada (T-138/02, EU:T:2006:343, point 59) a Transnational Company „Kazchrome“ a ENRC Marketing/Rada (T-192/08, EU:T:2011:619, bod 223).

32 — Pozri v tomto zmysle najmä rozsudky Sinochem Heilongjiang/Rada (T-161/94, EU:T:1996:101, bod 88), Nanjing Metalink/Rada (T-138/02, EU:T:2006:343, bod 61) a HEG a Graphite India/Rada (T-462/04, EU:T:2008:586, bod 67).

33 — Pozri v tomto zmysle najmä rozsudky Epichirisseon Metalleftikon, Viomichanikon kai Naftiliakon a i./Rada (C-121/86, EU:C:1989:596, body 34 a 35) a Industrie des poudres sphériques/Rada (C-458/98 P, EU:C:2000:531, bod 90).

34 — Pozri analogicky s analýzou budúceho vývoja v oblasti kontroly koncentrácií rozsudky Komisia/Tetra Laval (C-12/03 P, EU:C:2005:87, bod 39) a Éditions Odile Jacob/Komisia (T-471/11, EU:T:2014:739, bod 136).

182. Uznávam, že ako tvrdí Rada, inštitúcie sa môžu v súvislosti s budúcnosťou mýliť bez toho, aby sa dopustili nesprávneho právneho posúdenia alebo zjavne nesprávneho posúdenia.

183. Ak však inštitúcie oprávnene zohľadnia údaje z obdobia po období prešetrovania na účely preukázania existencie ujmy hrozby a uloženia konečného antidumpingového cla, Všeobecný súd musí mať možnosť ubezpečiť sa, že tieto informácie sú z právneho hľadiska dostatočne schopné potvrdiť predpovede, ktoré viedli Komisiu k prijatiu dočasných ochranných opatrení.

184. Preto si nemyslím, že ak údaje z obdobia po období prešetrovania nepotvrdzujú vo chvíli, kedy Rada musí prijať nariadenie zavádzajúce konečné antidumpingové clo, analýzu budúceho vývoja vykonanú Komisiou v rámci dočasného nariadenia, Rada je aj tak oprávnená, ako tvrdí, uplatniť svoju mieru voľnej úvahy na účely konštatovania existencie hrozby ujmy a prijatia konečného antidumpingového cla.

185. Toto presvedčenie je založené na viacerých úvahách.

186. V prvom rade, ako som už uviedol v bode 173 vyššie, existenciu hrozby ujmy, ako aj existenciu skutočnej ujmy musí byť možné preukázať v čase prijatia ochranného opatrenia, či už dočasného, alebo konečného. Ak dôkazy neumožňujú potvrdiť pôvodné predpovede Komisie, vznik značnej ujmy sa napohľad vzďaľuje a uloženie konečných antidumpingových ciel sa teda nezdá byť odôvodnené.

187. Po druhé treba pripomenúť, že článok 3 ods. 9 základného nariadenia vyžaduje, aby bolo konštatovanie hrozby značnej ujmy založené na skutočnostiach a nielen na tvrdeniach, dohadoch alebo vzdialenej možnosti, pričom zmena okolností, ktoré vytvoria situáciu, v ktorej by dumping spôsobil ujmu, musí byť jasne predvídateľná a bezprostredne hroziaca.

188. Po tretie uznanie tézy Rady by *in fine* viedlo k tomu, že by sa inštitúciám priznalo právo prijímať svojvoľné, čisto protekcionistické ochranné opatrenia. Základné nariadenie však samo osebe nezakazuje dumping, ale len dumping, ktorý vedie k vzniku alebo hrozbe vzniku značnej ujmy spôsobenej výrobnému odvetviu Únie. Preto sa domnievam, že ak dôkazy neumožňujú vyvodiť s dostatočne vysokou pravdepodobnosťou záver, že existuje hrozba značnej ujmy, inštitúcie musia aj v štádiu prijatia konečného antidumpingového nariadenia jednoducho len vyvodiť dôsledky z týchto dôkazov a neprijať pôvodne zamýšľané konečné ochranné opatrenia.

189. Za týchto podmienok sa domnievam, že Všeobecný súd neporušil článok 3 ods. 9 ani článok 6 ods. 1 základného nariadenia, keď pri preskúmaní zákonnosti konštatovania inštitúcií týkajúceho sa existencie hrozby ujmy zohľadnil údaje z obdobia po období prešetrovania, ktoré zohľadnili aj samotné tieto inštitúcie v spornom nariadení.

190. Teraz je potrebné preskúmať, či sa Všeobecný súd dopustil nesprávnych právnych posúdení, ako tvrdia ArcelorMittal a i., pri overení posúdenia inštitúcií týkajúceho sa preskúmania štyroch faktorov uvedených v článku 3 ods. 9 základného nariadenia.

c) O nesprávnych právnych posúdeniach, ktorých sa mal Všeobecný súd dopustiť pri preskúmaní posúdenia inštitúcií týkajúceho sa preskúmania štyroch faktorov uvedených v článku 3 ods. 9 základného nariadenia

191. Článok 3 ods. 9 druhý pododsek základného nariadenia uvádza demonštratívne štyri faktory, ktoré musia inštitúcie preskúmať pri určení existencie hrozby značnej ujmy.

192. Ako Všeobecný súd zhrnul v bode 70 napadnutého rozsudku, tieto faktory sa týkajú vývoja dumpingových dovozov [článok 3 ods. 9 druhý pododsek písm. a)], dostupnosti voľnej kapacity vývozcov [písm. b)], cien dumpingových dovozov [písm. c)] a úrovne disponibilných zásob príslušného výrobku [písm. d)].

193. Článok 3 ods. 9 tretí pododsek základného nariadenia spresňuje, že ani jeden z faktorov nemôže byť sám osebe nevyhnutne rozhodujúci, ale súhrn posudzovaných faktorov musí viesť k záveru, že ďalšie dumpingové vývozy bezprostredne hrozia a že, pokiaľ nie sú prijaté ochranné opatrenia, dôjde k značnej ujme.

194. Ako Všeobecný súd uviedol v bode 70 napadnutého rozsudku, v prejednávanej veci inštitúcie preskúmali prvé tri faktory, pričom Rada sa v podstate domnievala, že úroveň zásob nebola pri analýze hrozby ujmy rozhodujúca.

i) O nesprávnych právnych posúdeniach týkajúcich sa preskúmania prvého faktora [článok 3 ods. 9 druhý pododsek písm. a) základného nariadenia]

– Úvahy Všeobecného súdu

195. Čo sa týka *prvého* faktora zohľadneného inštitúciami a preskúmaného Všeobecným súdom, Všeobecný súd najskôr v bode 72 napadnutého rozsudku pripomenul predpovede Komisie potvrdené v spornom nariadení, podľa ktorých „podiel na trhu dumpingových dovozov z Číny sa tak zvýši a tlak tohto dumpingového dovozu na trh [Únie] sa pravdepodobne značne zvýši“.

196. Všeobecný súd však uviedol, že podľa údajov prevzatých v spornom nariadení absolútny objem dovozov s pôvodom v Číne zaznamenal v období po období prešetrovania prudký pokles (pokles o 24,6 %), zatiaľ čo relatívny nárast podielu na trhu zodpovedajúcu uvedenému dovozu bol slabý, a to 0,7 percentuálneho bodu za toto obdobie (bod 73 napadnutého rozsudku).

197. Všeobecný súd na základe svojho odôvodnenia rozhodol, že existuje významný rozdiel medzi predpoveďami Komisie v štádiu dočasného nariadenia a hospodárskymi údajmi z obdobia po období prešetrovania, ktoré Rada vzala do úvahy v rámci sporného nariadenia. V tomto štádiu treba pripomenúť, že jedným z kritérií pri posudzovaní hrozby ujmy je významné tempo rastu dumpingových dovozov na trh, ktoré naznačuje pravdepodobnosť „podstatne“ narastajúcich dovozov. Všeobecný súd pripomenul, že podľa článku 3 ods. 9 základného nariadenia prvý faktor vyžaduje významné tempo rastu dumpingových dovozov, ktoré naznačuje pravdepodobnosť podstatne narastajúcich dovozov, a konštatoval, že vlastné tvrdenia Rady uvedené v spornom nariadení, podľa ktorých sa relatívny dovoz s pôvodom v Číne „mierne zvýšil“ v období po období prešetrovania, nepodporujú konštatovanie, že v danom prípade existovala pravdepodobnosť „podstatného“ nárastu dumpingových dovozov. Všeobecný súd tiež dal do súvislosti nárast podielu na trhu o 0,7 percentuálneho bodu zodpovedajúceho dovozom s pôvodom v Číne s poklesom podielu na trhu o 0,1 percentuálneho bodu zodpovedajúceho výrobkom výrobného odvetvia Únie počas obdobia po období prešetrovania (bod 78 napadnutého rozsudku).

198. Všeobecný súd preto dospel k záveru, že prvý faktor vykazuje nezrovnalosti medzi predpoveďami Komisie potvrdenými Radou v spornom nariadení a relevantnými údajmi z obdobia po období prešetrovania (bod 91 napadnutého rozsudku).

– Zhrnutie tvrdení ArcelorMittal a i.

199. ArcelorMittal a i. v podstate tvrdia, že Všeobecný súd nesprávne rozhodol, že Rada porušila článok 3 ods. 9 základného nariadenia tým, že sa obmedzila len na určenie nezrovnalostí a nie zjavne nesprávneho posúdenia týkajúceho sa objemu dovozov s pôvodom v Číne. Tieto spoločnosti tiež tvrdia, že Všeobecný súd nepreskúmal časť posúdení uvedených v odôvodnení 68 sporného nariadenia a že mu neprináležalo určiť, či bola úroveň zvýšenia podielu dumpingových dovozov na trhu „dostatočná“.

– Posúdenie

200. Argumentáciu ArcelorMittal a i. treba podľa môjho názoru zamietnuť.

201. Predovšetkým, ako sa výslovne uvádza v bode 92 napadnutého rozsudku, Všeobecný súd s prihliadnutím najmä na „súhrn všetkých poznatkov“ týkajúcich sa preskúmania troch faktorov umožňujúcich určiť existenciu hrozby ujmy konštatoval, že Rada porušila článok 3 ods. 9 základného nariadenia.

202. ArcelorMittal a i. teda vykladajú napadnutý rozsudok nesprávne, keď tvrdia, že Všeobecný súd založil svoje konštatovanie, že Rada porušila článok 3 ods. 9 základného nariadenia, výlučne na nezrovnalostiach týkajúcich sa prvého faktora súvisiaceho s objemom dovozov.

203. Ako už bolo povedané, súdne preskúmanie, ktoré je Všeobecný súd oprávnený vykonať, zahŕňa aj preskúmanie výkladu hospodárskych údajov použitých inštitúciami, vrátane overenia súladu dôkazov a toho, či sú tieto dôkazy spôsobilé odôvodniť závery, ktoré sa z nich vyvodili.

204. Preskúmanie, ktoré má Všeobecný súd vykonať, sa teda zjavne nevzťahuje výlučne na zjavne nesprávne posúdenie, ktorým je sporné nariadenie postihnuté, ale predovšetkým na právnu kvalifikáciu skutkového stavu. Navyše Všeobecný súd nemá žiadnu povinnosť identifikovať konkrétny typ nesprávneho posúdenia, akým je zjavne nesprávne posúdenie týkajúce sa každého jednotlivého faktora, na účely prípadného konštatovania porušenia článku 3 ods. 9 základného nariadenia. Takéto nesprávne posúdenie môže naopak vyplývať z celkového posúdenia všetkých zohľadnených faktorov.

205. Okrem toho Všeobecný súd sa nedopustil nijakého nesprávneho právneho posúdenia, keď v súvislosti s prvým faktorom pripomenul znenie článku 3 ods. 9 základného nariadenia, podľa ktorého v podstate musí byť pravdepodobnosť nárastu dumpingových dovozov podstatná, a keď overil, či dôkazy použité Radou, vrátane údajov z obdobia po období prešetrovania, podporujú záver, ku ktorému táto inštitúcia dospela v spornom nariadení.

206. Pokiaľ ide o tvrdenie týkajúce sa nedostatku odôvodnenia v súvislosti s niektorými pasážami odôvodnenia 68 sporného nariadenia, treba spresniť, že Rada v tomto odôvodnení uviedla, že „by sa úroveň čínskeho dovozu mohla považovať za faktor predstavujúci hrozbu ujmy aj v prípade, že by sa objemy začali proporčne znižovať viac než zníženie spotreby, keďže samotná prítomnosť značných objemov čínskeho tovaru za nízku cenu v situácii znižujúcej sa spotreby vyvinie značný tlak smerom dolu na všeobecnú úroveň cien na trhu“. Rada dodala, že „v každom prípade ani jeden faktor uvedený v článku 3 ods. 9 základného nariadenia nemôže byť rozhodujúci pri posudzovaní existencie hrozby ujmy. Skôr je potrebné všetky faktory posúdiť spoločne“.

207. Je pravda, ako uvádzajú ArcelorMittal a i., že napadnutý rozsudok neobsahuje nijaké posúdenie týkajúce sa týchto pasáží predmetného odôvodnenia sporného nariadenia, zatiaľ čo Všeobecný súd podložil svoje odôvodnenie na ostatných častiach tohto odôvodnenia, predovšetkým na tých častiach, ktoré sa týkajú údajov z obdobia po období prešetrovania.

208. Nemyslím si však, že takéto čiastočné opomenutie Všeobecného súdu môže viesť k zrušeniu napadnutého rozsudku.

209. Čo sa týka poslednej časti odôvodnenia 68 sporného nariadenia, ktorá sa týka výkladu článku 3 ods. 9 základného nariadenia, Všeobecný súd nemal podľa mňa nijakú osobitnú povinnosť reagovať v tejto súvislosti, keďže nijakým spôsobom nevyvodil porušenie tohto článku Radou len zo samotných nezrovnalostí súvisiacich s posúdením prvého faktora vykonaným inštitúciami.

210. Pokiaľ ide o bezprostredne predchádzajúcu pasáž odôvodnenia 68 sporného nariadenia, zo samotného jej znenia vyplýva, že táto pasáž je len teoretickou hypotézou, čo dokazuje použitie podmieňovacieho spôsobu slovesa „môcť“, sformulovanou už v štádiu dočasného nariadenia a predloženou ako prípadný dôkaz hrozby ujmy v budúcnosti.

211. Hoci je pravda, že Všeobecný súd má povinnosť odôvodniť svoje rozhodnutia, túto povinnosť nemožno vykladať tak, že zahŕňa aj povinnosť detailne odpovedať na každé tvrdenie, ktorého sa účastník konania dovoláva, najmä pokiaľ nie je dostatočne jasné a presné a nespočíva na podrobných dôkazoch.[35] Keďže hrozba ujmy sa musí zakladať na skutočnostiach a predvídateľnej a bezprostredne hroziacej zmene okolností a keďže ArcelorMittal a i. vôbec netvrdia, že boli predložené podrobné dôkazy o tejto hypotéze, predovšetkým v kontexte zohľadnenia údajov z obdobia po období prešetrovania inštitúciami alebo pred Všeobecným súdom, nezdá sa mi, že Všeobecný súd mal povinnosť osobitne zohľadniť uvedenú hypotézu pri overovaní dostatočne presvedčivej povahy analýzy, ktorej inštitúcie podrobili hospodárske údaje týkajúce sa prvého faktora stanoveného v článku 3 ods. 9 druhom pododseku základného nariadenia.

212. Navrhujem teda zamietnuť výhradu ArcelorMittal a i. týkajúcu sa uvedeného faktora.

ii) O nesprávnych právnych posúdeniach týkajúcich sa druhého faktora stanoveného v článku 3 ods. 9 druhom pododseku písm. b) základného nariadenia

213. Druhým faktorom stanoveným v článku 3 ods. 9 druhom pododseku písm. b) základného nariadenia je „dostatočná, voľne disponibilná kapacita vývozcu alebo bezprostredne hroziaci a podstatný nárast takejto kapacity, ktoré naznačujú pravdepodobnosť podstatne narastajúcich dumpingových vývozov, pričom sa zohľadní dostupnosť ďalších vývozných trhov, ktoré sú schopné absorbovať dodatočné vývozy“.

– Úvahy Všeobecného súdu

214. V bode 79 napadnutého rozsudku Všeobecný súd predovšetkým uviedol, že inštitúcie analyzovali samotnú voľnú výrobnú kapacitu čínskych vývozcov a riziko presmerovania čínskych vývozov na trh Únie.

215. Všeobecný súd ďalej v bode 81 napadnutého rozsudku pripomenul, že ak inštitúcie posudzujú riziko presmerovania vývozov do Únie, musia vziať do úvahy nielen dostupnosť ďalších vývozných trhov, ale aj eventuálny vývoj vnútornej spotreby vo vývoznej krajine.

216. Všeobecný súd poznamenal, že Komisia v dočasnom nariadení uviedla úvahu, ktorú Rada potvrdila v spornom nariadení bez uvedenia doplňujúcej skutočnosti, že sa dalo očakávať, že značná časť výrobkov vyrobených v novovytvorených dodatočných kapacitách v Číne bude určená na európsky trh (bod 82 napadnutého rozsudku) a následne uviedol, že inštitúcie „vo svojej analýze nevzali do úvahy ‚dostupnosť ďalších vývozných trhov, ktoré sú schopné absorbovať dodatočné

35 — Pozri najmä rozsudky Technische Glaswerke Ilmenau/Komisia (C-404/04 P, EU:C:2007:6, bod 90) a Lafarge/Komisia (C-413/08 P, EU:C:2010:346, bod 41).

vývozy‘, ako to požaduje článok 3 ods. 9 základného nariadenia“. Aj keď Všeobecný súd spresnil, že Komisia spomenula Spojené štáty, Alžírsko a Južnú Kóreu, aby ilustrovala, aký podiel predstavovali tieto krajiny v celkových čínskych vývozoch, a uviedla, že treba očakávať výrazný pokles najmä na trhu USA, upozornil na skutočnosť, že „nebol predložený žiadny konkrétny údaj týkajúci sa vývoja uvedených trhov a ich eventuálnej schopnosti absorbovať dodatočné vývozy“. Všeobecný súd dodal, že ako pritom tvrdia inštitúcie, výrobné kapacity v Číne, ako aj objemy vývozu, sa zvýšili (odôvodnenie 118 dočasného nariadenia) a súčasne sa zvýšil podiel troch vyššie uvedených krajín na celkových čínskych vývozoch, ako to vyplýva z odôvodnenia 119 dočasného nariadenia, čo znamená, že objem vývozov do týchto troch krajín sa tiež zvýšil“. Všeobecný súd sa tiež domnieval, že záver Komisie týkajúci sa presmerovania vývozov na európsky trh treba vidieť v súvislosti so skutočnosťou, že inštitúcie predpokladali výrazné zníženie dopytu na trhu Únie, pričom tento prvok v analýze inštitúcií chýbal (bod 83 napadnutého rozsudku).

217. Všeobecný súd napokon v bodoch 84 a 85 napadnutého rozsudku zdôraznil, že inštitúcie sa jednak nikdy nedovolávali vnútorného čínskeho trhu a potenciálneho vplyvu tohto trhu na schopnosť absorpcie dodatočných výrobných kapacít a jednak nikdy nepoukázali na súčasný zánik najpriamejších ruských a ukrajinských konkurentov z hľadiska ceny, voči ktorým boli uložené antidumpingové clá v roku 2006, ktorý môže aspoň sčasti vysvetliť percentuálny nárast čínskych vývozov do Únie počas posudzovaného obdobia.

218. Všeobecný súd teda dospel k záveru, že analýza inštitúcií týkajúca sa druhého faktora bola „nedostatočn[á], pokiaľ ide o relevantné skutočnosti, ktoré sa majú vziať do úvahy“ (bod 91 napadnutého rozsudku).

– Zhrnutie tvrdení ArcelorMittal a i.

219. Arcelor Mittal a i. predovšetkým uvádzajú, že Všeobecný súd nevyvrátil zistenia uvedené v bode 117 dočasného nariadenia, podľa ktorých v Číne existovala významná disponibilná kapacita, čo postačuje na vyvodenie záveru, že bol splnený druhý faktor stanovený v článku 3 ods. 9 druhom pododseku písm. b) základného nariadenia. Všeobecný súd v bode 84 napadnutého rozsudku taktiež nesprávne rozhodol, že analýza inštitúcií bola nedostatočná, lebo inštitúcie nepreskúmali schopnosť čínskeho vnútorného trhu absorbovať dodatočnú výrobnú kapacitu. Takáto analýza však bola vykonaná v odôvodneniach 69 a 70 sporného nariadenia. Všeobecný súd požadoval, aby inštitúcie predložili „konkrétne údaje“ týkajúce sa schopnosti ďalších vývozných trhov absorbovať dodatočné vývozy, pričom článok 3 ods. 9 základného nariadenia to nevyžaduje, ako nevyžaduje ani dôvody, ktoré vedú k zvýšeniu dumpingových dovozov do Únie.

– Posúdenie

220. Druhý faktor stanovený v článku 3 ods. 9 základného nariadenia podľa mňa vyžaduje preskúmanie v dvoch etapách. Čo sa týka prvej etapy, inštitúcie musia overiť, či existuje „dostatočná, voľne disponibilná kapacita vývozcu alebo bezprostredne hroziaci a podstatný nárast takejto kapacity, ktoré naznačujú pravdepodobnosť podstatne narastajúcich dumpingových vývozov“. V rámci tejto prvej etapy musia inštitúcie overiť, či tá „voľne disponibilná“ súčasná výrobná kapacita alebo bezprostredne hroziaci a podstatný nárast tejto kapacity vo vývoznej krajine môžu byť dôsledkom vývoja dopytu v tejto krajine. Ak je podstatný nárast vývozov pravdepodobný, v druhej etape musia inštitúcie zohľadniť „dostupnosť ďalších vývozných trhov, ktoré sú schopné absorbovať [tieto] dodatočné vývozy“.

221. Na rozdiel od tvrdenia ArcelorMittal a i. preto samotná skutočnosť, že vo vývoznej krajine existuje výrazná voľne disponibilná vývozná kapacita, nie je sama osebe dostačujúca na to, aby sa dospelo k záveru o splnení tohto faktora; je ešte potrebné, aby táto kapacita „naznačovala pravdepodobnosť podstatne narastajúcich dumpingových vývozov“ na trh Únie. Okolnosť, že Všeobecný súd nevyvrátil zistenie uvedené v odôvodnení 117 sporného nariadenia, je preto irelevantná.

222. Na druhej strane ArcelorMittal a i. majú podľa mňa pravdu, keď v rámci kritiky bodu 85 napadnutého rozsudku tvrdia, že dôvody zvýšenia vývozu sú na účely overenia splnenia faktora stanoveného v článku 3 ods. 9 druhom pododseku písm. b) základného nariadenia nepodstatné.

223. Nesprávne právne posúdenie, ktorého sa Všeobecný súd dopustil v tejto súvislosti, však nemá dôsledky na platnosť ostatných posúdení, ktoré tento súd viedli k záveru, že inštitúcie nezohľadnili všetky relevantné dôkazy súvisiace s preskúmaním druhého faktora umožňujúceho určiť existenciu hrozby ujmy.

224. Jeho posúdenie tohto faktora je totiž založené predovšetkým na nedostatočne presnej analýze inštitúcií týkajúcej sa preskúmania schopnosti ďalších trhov mimo trhu Únie absorbovať dodatočné vývozy s pôvodom z Číny, ako aj na vplyve vnútorného čínskeho dopytu.

225. Čo sa však týka prvého aspektu, Všeobecný súd podľa môjho názoru správne rozhodol, že v danej veci boli inštitúcie povinné predložiť konkrétne údaje týkajúce sa vývoja trhov Spojených štátov, Alžírska a Južnej Kórey, ako aj ich eventuálnej schopnosti absorbovať dodatočné vývozy.

226. Jednak zo samotného znenia bodu 83 napadnutého rozsudku vyplýva, že Všeobecný súd na rozdiel od tvrdení ArcelorMittal a i. nevyžadoval, aby inštitúcie preverili všetky možné alebo predvídateľné vývozné trhy. Jednoducho im len vytkol, že nepredložili nijaké konkrétne údaje týkajúce sa uvedených troch trhov, hoci sa na ne vo všeobecnosti odvolávali v dočasnom aj spornom nariadení. Taktiež ak sa inštitúcie odvolávajú na niektoré vývozné trhy, v rámci analýzy budúceho vývoja hrozby ujmy im prináleží predložiť dostatočne konkrétne údaje týkajúce sa vývoja týchto trhov a ich schopnosti absorbovať dodatočné vývozy dumpingových tovarov. Ak totiž inštitúcie identifikovali uvedené trhy, iba za tejto podmienky ich analýza „zohľadňuje“ tieto vývozné trhy v zmysle článku 3 ods. 9 druhého pododseku písm. b) základného nariadenia ako eventuálne odbytiská dodatočných vývozov príslušného výrobku, alternatívne k trhu Únie. Tieto údaje sa môžu týkať okrem iného vývozných stratégií príslušných výrobcov, vývoja dopytu na týchto ďalších vývozných trhoch, alebo tiež existencie ochranných obchodných opatrení na týchto ďalších trhoch.

227. Ako však Všeobecný súd v podstate rozhodol v bode 83 napadnutého rozsudku, pričom jeho rozhodnutie nie je spochybňované, ak z dočasného a sporného nariadenia vyplýva, že podiel uvedených troch trhov na celkových čínskych vývozoch sa v dotknutom období zvýšil, je logické z toho dedukovať, že sa zvýšil aj objem čínskych vývozov na tieto trhy. V tomto kontexte inštitúcie museli mať možnosť predložiť dostatočne konkrétne údaje, aby v kontexte svojej analýzy budúceho vývoja dospeli k záveru, čo aj urobili, že dodatočné kapacity alebo novovytvorené výrobné kapacity v Číne sa budú orientovať na európsky trh, čo spôsobí hrozbu ujmy pre výrobné odvetvie Únie.

228. Čo sa týka vplyvu vnútorného čínskeho dopytu, ArcelorMittal a i. sa podľa mňa obmedzujú len na kritiku posúdenia dôkazov Všeobecným súdom bez toho, aby tvrdili alebo *a fortiori* preukázali skreslenie uvedených dôkazov. Táto kritika je teda neprípustná.

229. V každom prípade okrem všeobecných úvah týkajúcich sa vnútorného čínskeho dopytu, uvedených v odôvodnení 70 konečného nariadenia, inštitúcie v reakcii na pripomienky niektorých čínskych výrobcov počas obdobia prešetrovania zdá sa argumentovali tým, že čínsky dopyt neexistuje, keďže odôvodnenia 117 až 119 dočasného nariadenia, potvrdené sporným nariadením, sa týmto dopytom vôbec nezaoberajú. Rada ani ArcelorMittal a i. však nespochybňujú, ako v podstate uviedol Všeobecný súd v bode 81 napadnutého rozsudku, že (objektívne) preskúmanie faktora uvedeného

v článku 3 ods. 9 druhom pododseku písm. b) základného nariadenia vyžaduje analýzu vývoja vnútornej spotreby vo vývoznej krajine. Podľa môjho názoru teda Všeobecný súd v bode 84 napadnutého rozsudku správne vytkol inštitúciám, že sa nedovolávali potenciálneho vplyvu vnútorného čínskeho trhu na schopnosť absorpcie dodatočných vývozných kapacít.

230. Navrhujem teda zamietnuť údajné nesprávne právne posúdenia týkajúce sa druhého faktora stanoveného v článku 3 ods. 9 druhom pododseku písm. b) základného nariadenia, ktoré uviedli ArcelorMittal a i.

iii) O nesprávnych právnych posúdeniach týkajúcich sa tretieho faktora stanoveného v článku 3 ods. 9 druhom pododseku písm. c) základného nariadenia

– Úvahy Všeobecného súdu

231. Všeobecný súd preskúmal splnenie faktora stanoveného v článku 3 ods. 9 druhom pododseku písm. c) základného nariadenia v bodoch 86 až 90 napadnutého rozsudku.

232. Všeobecný súd v bode 86 napadnutého rozsudku najskôr pripomenul, že Komisia v dočasnom nariadení tvrdila, že nebol daný žiadny dôvod predpokladať, že v hospodárskom prostredí, pre ktoré je charakteristický výrazný pokles dopytu, bude vývoj smerovať k zvyšovaniu nízkych cien, ale že sa budú naopak udržiavať na nízkej úrovni, a najmä že existencia takýchto nízkych cien bude pravdepodobne využitá ako nástroj na zníženie cien ponúkaných výrobcami Únie, čo bude mať negatívny vplyv vo forme klesajúceho objemu a nižších cien.

233. Všeobecný súd ďalej v bode 87 napadnutého rozsudku uviedol, že údaje z obdobia po období prešetrovania ukazujú, že na rozdiel od toho, čo tvrdila Komisia, ceny dovozov s pôvodom v Číne prudko vzrástli v kontexte zmenšenia trhu Únie, pričom dostupné údaje zodpovedajú zvýšeniu cien týchto dovozov o viac ako 35 % v období po období prešetrovania, kým ceny výrobného odvetvia Únie sa zároveň zvýšili o 18,7 %.

234. V bode 88 napadnutého rozsudku Všeobecný súd uviedol, že Rada neuviedla nijakú skutočnosť, ktorá by vysvetľovala rozpor medzi skutočnosťami uvedenými v dočasnom nariadení a skutočnosťami vyplývajúcimi z údajov z obdobia po období prešetrovania. Hoci Rada správne pripísala tento nárast cien nárastu cien surovín, pričom posledný bol zaznamenaný v októbri 2008, Všeobecný súd zdôraznil, že Rada neuviedla žiadne spresnenie ani dodatočné vysvetlenie, pokiaľ ide o vývoj cien surovín a cien energií za obdobie po období prešetrovania.

235. V každom prípade sa Všeobecný súd v bode 90 napadnutého rozsudku domnieval, že aj za predpokladu, že by to bol dôvod nárastu cien, nemôže táto skutočnosť podporiť závery, ktoré Komisia vyvodzuje, pokiaľ ide o negatívny vplyv veľmi nízkych cien dovozov s pôvodom v Číne na ceny a objemy výrobného odvetvia Únie. Všeobecný súd v tejto súvislosti rozhodol, že s prihliadnutím na údaje z obdobia po období prešetrovania zo skutočností daného prípadu nevyplýva, že kritérium uvedené v článku 3 ods. 9 druhom pododseku písm. c) základného nariadenia možno považovať za splnené. Všeobecný súd tiež zdôraznil, že podiel výrobného odvetvia Únie na trhu počas obdobia po období prešetrovania klesol len o 0,1 percentuálneho bodu.

236. Všeobecný súd tiež zamietol tvrdenie Rady, podľa ktorej existovala „súbežnosť“ v pohyboch cien, pričom tiež uviedol, že rozdiel medzi predajnými cenami výrobného odvetvia Únie a dovozmi s pôvodom v Číne sa v období po období prešetrovania vo významnej miere znížil (bod 89 napadnutého rozsudku).

237. Všeobecný súd z toho vyvodil záver, že preskúmanie tretieho faktora vykazuje nezrovnalosti medzi predpoveďami Komisie potvrdenými Radou v spornom nariadení a relevantnými údajmi z obdobia po období prešetrovania (bod 91 napadnutého rozsudku).

– Zhrnutie tvrdení ArcelorMittal a i.

238. ArcelorMittal a i. v podstate vytýkajú Všeobecnému súdu, že v bodoch 87 až 90 napadnutého rozsudku nahradil posúdenie inštitúcií týkajúce sa skutkových okolností svojím vlastným posúdením bez toho, aby zohľadnil okolnosť, že aj keď výrobcovia Únie po období prešetrovania zvýšili svoje ceny a zachovali si podiel na trhu, ziskovosť výrobného odvetvia Únie v rovnakom období výrazne klesla, čo dokazuje, že ceny sa v skutočnosti znížili. Okrem toho aj keď ArcelorMittal a i. uznávajú, že údaje z obdobia po období prešetrovania preukazujú, že ceny dovozov a výrobcov Únie sa po období prešetrovania zvýšili, vytýkajú Všeobecnému súdu, že nezohľadnil skutočnosť, že toto zvýšenie bolo spôsobené zvýšením cien surovín a že takéto zvýšenie v každom prípade neodstránilo cenové podhodnotenie dovozov, ktoré, ako konštatovali inštitúcie, zostalo stále výrazné.

– Posúdenie

239. Nemyslím si, že je možné prijať argumentáciu ArcelorMittal a i.

240. Treba pripomenúť, že v kontexte hrozby ujmy dumpingové dovozy napriek ich cenovej úrovni (ešte) nespôsobili ujmu výrobnému odvetviu Únie.

241. Článok 3 ods. 9 druhý pododsek písm. c) základného nariadenia vyžaduje, aby inštitúcie preskúmali, „či dovoz vstupuje pri cenách, ktoré by vo významnej miere spôsobili zníženie cien alebo by zabránili rastu cien, ku ktorému by inak došlo a ktoré by pravdepodobne zvýšili dopyt po ďalších dovozoch“.

242. Ďalšie dovozy uvedené v tomto článku tak musia byť stanovené na takej cenovej úrovni, aby sa ceny výrobného odvetvia Únie významne znížili alebo sa nemohli výrazne zvýšiť, čo naznačuje dopyt po ďalších dovozoch.

243. V tomto kontexte uvádzam, že ArcelorMittal a i. uznávajú, že tak ceny dovozov s pôvodom v Číne, ako aj ceny výrobného odvetvia Únie sa po období prešetrovania zvýšili, ale domnievajú sa, že ceny výrobného odvetvia Únie sa aj tak znížili, lebo ziskovosť tohto výrobného odvetvia vo významnej miere klesla.

244. Takáto argumentácia vedie k vyzvaniu Súdneho dvora na opätovné posúdenie skutkového stavu, čo nepatrí do jeho právomoci v rámci odvolania.

245. Okrem toho okolnosť, ktorú zdôraznili ArcelorMittal a i., že napriek nárastu cien v období po období prešetrovania zostali ceny dovozov s pôvodom v Číne podhodnotené, vyplýva zo skutočnosti, že tieto dovozy sa uskutočňujú za ceny nižšie, ako sú ceny ponúkané výrobným odvetvím Únie. Táto okolnosť, a to tým skôr v prípade, ak sa rozdiel medzi cenami znížil a ide o preskúmanie hrozby ujmy, neumožňuje sama osebe určiť, či je v rámci analýzy budúceho vývoja, ktorú je potrebné vykonať s ohľadom na tretí faktor stanovený v článku 3 ods. 9 druhom pododseku základného nariadenia, pravdepodobné, že trh Únie zaznamená výskyt ďalších dovozov na takej cenovej úrovni, ktorá vo významnej miere spôsobí zníženie cien výrobného odvetvia Únie alebo zabráni tomuto výrobnému odvetviu vo významnej miere zvýšiť svoje ceny.

246. Navyše zo samotného znenia bodov 88 a 90 napadnutého rozsudku je zrejmé, že Všeobecný súd „neignoroval“ vysvetlenie Rady, podľa ktorého bol nárast cien vývozov s pôvodom v Číne spôsobený nárastom cien surovín. Všeobecný súd aj za predpokladu, že to tak bolo, v bode 90 napadnutého rozsudku zamietol možnosť, že by táto okolnosť mohla v danom prípade (teda s prihliadnutím na zistený nárast cien dovozov s pôvodom v Číne a cien výrobného odvetvia Únie) podložiť záver Komisie, podľa ktorého existoval negatívny vplyv „veľmi nízkych“ cien dovozov s pôvodom v Číne na ceny výrobného odvetvia Únie.

247. Bez ohľadu na tvrdenia ArcelorMittal a i. Všeobecný súd podľa mňa nenahradil posúdenie inštitúcií svojím vlastným posúdením. V súlade s judikatúrou pripomenutou v bodoch 63 a 67 vyššie overil, či hospodárske údaje z obdobia po období prešetrovania, ktoré inštitúcie použili, podporujú hypotézy, ktoré Komisia vypracovala v dočasnom nariadení a ktoré boli napriek predmetným údajom potvrdené Radou v spornom nariadení.

248. Takéto súdne preskúmanie je o to viac odôvodnené, ak ide o preskúmanie budúceho vývoja, ktoré majú inštitúcie vykonať v rámci určenia existencie hrozby ujmy v zmysle článku 3 ods. 9 základného nariadenia.

249. Preto navrhujem zamietnuť výhrady ArcelorMittal a i. založené na nesprávnych právnych posúdeniach, ktorých sa mal Všeobecný súd dopustiť pri preskúmaní tretieho faktora stanoveného v článku 3 ods. 9 druhom pododseku základného nariadenia.

250. Na základe všetkých uvedených dôvodov navrhujem tiež zamietnuť tretí odvolací dôvod Rady, ako aj druhý odvolací dôvod a druhú časť tretieho odvolacieho dôvodu ArcelorMittal a i., ktoré sú založené na nesprávnom výklade článku 3 ods. 9 a článku 6 ods. 1 základného nariadenia a na nesprávnych posúdeniach týkajúcich sa preskúmania faktorov súvisiacich s hrozbou ujmy.

D – *O štvrtom odvolacom dôvode Rady založenom na nesprávnom právnom posúdení Všeobecného súdu v rozsahu, v akom mal nahradiť posúdenie hospodárskych faktorov inštitúcií svojím vlastným posúdením*

1. Zhrnutie tvrdení účastníkov konania

251. Rada podporovaná Talianskou republikou tvrdí, že posúdenie stavu výrobného odvetvia Únie a následná analýza týkajúca sa existencie hrozby ujmy sú zložité otázky hospodárskej povahy. V súlade s judikatúrou preto Všeobecný súd nemôže v rámci svojho súdneho preskúmania nahradiť posúdenie zložitých hospodárskych faktorov inštitúcií Únie svojím vlastným posúdením. Všeobecný súd to však mal v napadnutom rozsudku predsa len urobiť, keď selektívne vykladal dôkazy, prisudzoval určitým skutočnostiam odlišný význam a nezohľadnil iné zistenia vykonané v spornom nariadení. Všeobecný súd tak mal podľa Rady a Talianskej republiky prekročiť svoje právomoci.

252. Hubei predovšetkým pripomína, že hoci sa inštitúciám priznáva široká miera voľnej úvahy pri vykonávaní zložitých skutkových a hospodárskych posúdení, vzťahuje sa na ne súdne preskúmanie.

2. Analýza

253. Ako som už v týchto návrhoch viackrát zopakoval, preskúmanie, ktorému má Všeobecný súd podrobiť posúdenie hospodárskych údajov inštitúciami v rámci antidumpingových opatrení, zahŕňa preskúmanie výkladu údajov hospodárskej povahy uskutočneného inštitúciami, ktorého súčasťou je overenie presnosti dôkazov použitých inštitúciami, ich spoľahlivosti a koherentnosti, ale aj overenie toho, či tieto dôkazy ako celok predstavujú relevantné údaje, ktoré musia byť zohľadnené pri posudzovaní komplexnej situácie, a či sú spôsobilé odôvodniť závery, ktoré sa z nich vyvodili.

254. Rozhodnutie o tomto odvolacom dôvode Rady, sformulovanom mimoriadne všeobecne, podľa mňa v skutočnosti závisí od rozhodnutia o predchádzajúcich odvolacích dôvodoch. Tento odvolací dôvod sa v konečnom dôsledku prekrýva s podrobnejšími tvrdeniami, ktoré účastníci odvolacieho konania uviedli voči posúdeniam Všeobecného súdu týkajúcim sa preskúmania oslabeného stavu výrobného odvetvia Únie a preskúmania faktorov umožňujúcich určiť hrozbu ujmy v zmysle článku 3 ods. 9 základného nariadenia.

255. Keďže sa domnievam, že tieto odvolacie dôvody nemožno prijať, navrhujem zamietnuť aj štvrtý odvolací dôvod Rady.

256. Preto vzhľadom na skutočnosť, že žiaden z odvolacích dôvodov nemožno podľa mňa prijať, navrhujem zamietnuť tieto odvolacie dôvody v celom rozsahu.

VII – **O trovách**

257. Podľa článku 184 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora ak odvolanie nie je dôvodné, Súdny dvor rozhodne aj o trovách konania.

258. Podľa článku 138 ods. 1 tohto rokovacieho poriadku uplatniteľného na základe jeho článku 184 ods. 1 na konanie o odvolaní účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté.

259. Podľa článku 140 ods. 1 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora členské štáty a inštitúcie, ktoré vstúpili do konania ako vedľajší účastníci, znášajú svoje vlastné trovy konania.

260. Keďže Hubei navrhla zaviazať Radu a ArcelorMittal a i. na náhradu trov konania a keďže Súdny dvor musí podľa môjho názoru konštatovať, že odvolateľky nemali vo veciach úspech, navrhujem uložiť im povinnosť znášať svoje vlastné trovy konania a nahradiť trovy konania, ktoré vznikli spoločnosti Hubei.

261. Komisia a Talianska republika, ktoré do konaní vstúpili ako vedľajší účastníci, sú povinné znášať svoje vlastné trovy konania.

VIII – **Návrh**

262. Vzhľadom na predchádzajúce úvahy navrhujem, aby Súdny dvor rozhodol takto:

— odvolania sa zamietajú,

— Rada Európskej únie a ArcelorMittal Tubular Products Ostrava a.s. a i. sú povinné nahradiť trovy konania,

— Európska komisia a Talianska republika znášajú svoje vlastné trovy konania.